

LIVHUSAREN

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

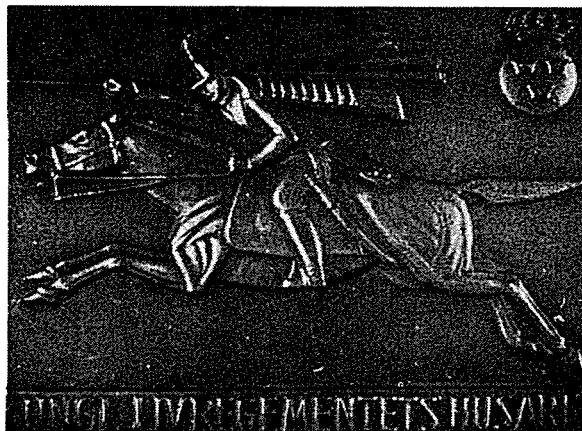
och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

Innehållsförteckning

1. Sekundchefen har ordet
2. Den fyrbente stridskamraten (Sven Littorin)
3. "-
4. "-
5. "-
6. Chief (Redaktören)
7. Jägarutbildning?? (Klipp)
8. Folk och försvar i rusthållsbyggd (Sven Littorin)
9. Personalsida (Redaktören)
10. Undtjänstkurserna (Stefan Klaesson)
11. "-
12. Jägare - Äventyr (Klipp)
13. "-
14. GBS 5. skv högvakt (Peder Stenson)
15. K 3 Museum (Sven Littorin)
16. Högvakt (Peder Stenson)
17. Personalnytt (Redaktören)
18. Att vara kadett på Krigsskolan (Hallberg och Borg)
19. "-
20. I FN-tjänst (Eric Berg)
21. "-
22. Vad händer (Algot Hansson)
23. "-
24. Personalvård (Angela Une)
25. "-
26. "-
27. Ur gamla albumet (Redaktören)
28. Idrott (Bertil Karlsson)
29. Idrott
30. Jägarförsök (mtrlfällning) (Torbjörn Granqvist)
31. "-
32. "-
33. Befälsplaceringar
34. "-

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Den andra årskullen jägare är under utbildning. Årets inryckning i juni och augusti - två månader tidigare än förra året - har gynnat utbildningen inte minst i de tre viktiga utbildningsavsnitten STRID, ÖVERLEVNADSTEKNIK OCH FYSISK FOSTRAN. Åldersklassen har inför slutskedet en god grund. Detta har uppnåtts genom målmedveten och kraftig insats av alla anställda och en genomgående positiv inställning från de värnpliktiga.

Våra försök med jägarförband är klara. Erforderligt underlag för beslut om organisation och utrustning har lämnats. Principbeslut har i dagarna fattats, som ger oss en fast grund för fortsatt utbildning, rekrytering och långsiktig planering.

Vårt samhälle påverkas nu starkt av lågkonjunkturen. Återhållsamhet med offentliga utgifter är nödvändig. Arbetstrygghet har minskat för många.- På K 3 råder icke brist på arbete, tvärtom. Vår goda rekrytering måste fortsätta. Samtidigt måste vi intensifiera vårt arbete att finna metoder, som medger oförändrat goda utbildningsresultat till lägre kostnader. Det är en målsättning jag tror alla är beredda att ställa upp på.

den fyrbente stridskamraten

Hästen har sedan urminnes tider varit länkad vid krigsväsendet och ingått som en viktig faktor i härarna. Fälthästens historia täljer om ädelt insättande av de sista krafterna, trohet, tålig försakelse och - ofta illa lönad tjänst.

Brandklipparens föregångare och efterföljare äro väl värda en hyllande honnör.

(Henry Peyron)

När Gustaf Vasa gick att fullfölja det av Engelbrekt och Sturarna påbörjade befrielseverket krävde rikets ställning en för väldet gemensam försvarsplan med riksförsvaret som främsta uppgift. I princip innebar beslutet vid 1544 års riksdag i Västerås att grunden lades till en inhemsk stående här och att den befintliga krigsmakten skulle nydanas. För rytteriets del innebar nydanningen en förstärkning, dels genom uppsättande av flera enheter vid sidan av det fåtaliga frälserytteriet och några smärre värvade styrkor och dels genom att dessa förband gjordes lätttrörligare för såväl förflyttning som strid.

En avgörande faktor i detta sammanhang var hästhållningen. Begreppet innefattade alla de åtgärder, som erfordrades för att säkra ett fullgott hästmateriäl i nödvändigt antal i såväl fred som ofred. Av särskild vikt var härvidlag behovstäckningen genom inhemsk avelsverksamhet i såväl det egentliga Sverige som Finland.

Produktionen av hästar för allmogens behov var sedan gammalt i vårt land i huvudsak resultatet av en okontrollerad "vildavel" och betingad av det efter hand ökade behovet av hästar, främst för skjutshållningen, postföringen, dagsverksskyldigheten och bergsbruket. Skogsbruket var länge föga utvecklat och för tyngre transporter användes i stor utsträckning oxar.

De inhemska hästarnas kvalitet var avhängig av flera faktorer än den okontrollerade aveln. I största delen av vårt land rådde karga villkor för hästhållningen: havre odlades ej i alla landsdelar och odlad vall förekom sparsamt. Ängsmark och skog fick ge ett nödtorftigt hästfoder. Det kunde därför inte bli en sak för allmogen i gemen att föda upp hästar av

det format, som efter hand behövdes för ett dugligt rytteri.

Men ehuru de yttre betingelserna var karga och produkterna av vildaveln var av anspråkslöst yttre, tycks hästarna ha ägt inneboende egenskaper av bästa slag. Vi kan erinra oss vad den mångkunnige ärkebiskopen Olaus Magnus i sitt kulturhistoriskt märkliga arbete om de nordiska folken anför om deras hästar vid slutet av medeltiden. Han framhåller bl a Västergötlands rikedom på hästar, vilka var lika vackra som eldiga och förträffligt lämpade sig både till stridshästar och dragare. De var övermåttan hårdiga och kraftiga eftersom de uppföddes även på vinterbeten. Då de väl kunde mäta sig med Spaniens, Galliens och Tysklands ädla hästar var de mycket eftersökta. De hade ett sådant mod och en sådan styrka att de just motsvarade de fordringar vårt lands klimat och beskaffenhet uppställde. Inga andra hästar kunde användas lika bra vid strider i Norden med dess vintrars is och snö!

Må vara, att inte alla provinser inom väldet hyste lika goda hästar som dem ärkebiskopen funnit i Västergötland. Det fanns dock helt visst ett bra underlag att utnyttja när nu rikets försvar behövde fler och bättre hästar.

Och Gustaf Vasa grep sig också detta verk an, även genom personligt föredöme. Han anlade smärre stuterier

på ett flertal av sina egna gods runt om i riket och importerade goda avelsdjur från Flandern och Friesland. Han lät inrätta avelsgårdar på Kronans domäner, bl a Orrholmen i Skaraborgs län, ej minst för att tillgodose hovets stora behov av rid- och vagnshästar. Vid slutet av hans regering föddes på de kungliga gårdarna årligen ca 350 föl, det rådde praktiskt taget exportförbud för hästar, lämpliga för rytteriet, och det var påbjudet, att olämpliga hingstar skulle slås ut, för att ej sänka avelns kvalitet. Orrholmen, Läckö och Höjentorp är vid denna tid omnämnda i sammanhanget, samtliga i Skaraborgs län. Som omhuldade centralorter för hästuppfödningen framstod redan nu Kungsör och Strömsholm - de skulle länge bevara denna betydelse.

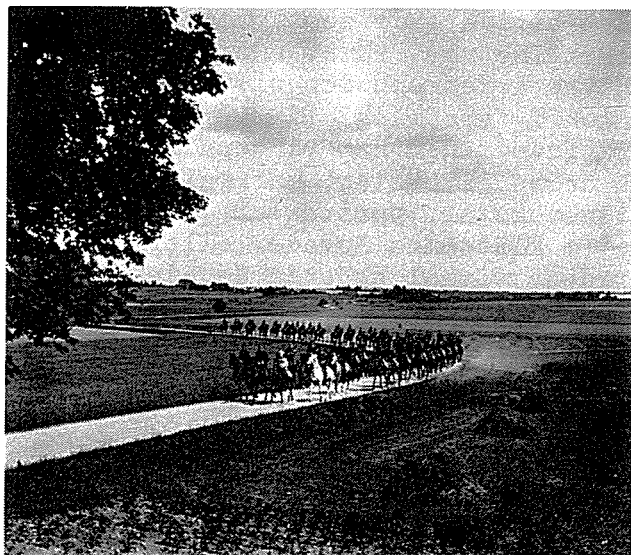
Åtgärderna bar alltså frukt och så småningom kunde rytteriet remontera med hästar lämpade för sin uppgift såväl under ryttare som under packsadel och hovet kunde fylla sitt stora behov av presentabla gångare såväl till ridbruk som framför praktkarosserna.

Begreppen ryttarhästar och klippare var vedertagna åtminstone från början av 1500-talet. De betecknade två särpräglade typer av hästar, lätta att skilja från den stora massan av allmogehästar. Genom statliga och enskildas åtgärder - främst hingsthållningen - bevarades denna prägling och de båda slagen av hästar behöll sin plats i såväl freds- som krigsorganisationen. Sålunda reglerades för sista gången rusthållens skyldighet att tillhandahålla klippare istället för ryttarhäst så sent som år 1889 - och den bestämmelsen varade indelningsverket ut!

Beträffande klipparen, denne genom tiderna oskattbare sekundant till ryttarhästen, är vi lyckliga nog att ha Ehrenstrahls bild av "Finske slädlöparen", porträtterad år 1680. Hästen var enligt traditionen en gåva till kungen från finska rusthållare. Kanske kände de noggsamt till hans förkärlek för snabba tjänsteresor i släde? Texten till bilden är författad av veterinärmedicine dr h c före fältveterinär Henry Waxberg och har benäget ställts till förfogande ur hans verk "Hästen i det karolinska rytteriet".

Vårt första intryck av ryttarhästarna skulle förvisso varit att de var små. Men ett ringa höjdmått säger

inte allt. Kungen ville inte ha stora hästar. När år 1687 ett antal hästar skulle köpas i Danmark för drabantkåren föreskrev han att de ej borde vara över 10 kvarters (144 cm) höjd bakom sadeln. Och det är påfallande hur i bestämmelserna för hästs antagande det fortlöpande medgives, att vad som kan brista i höjdmåttet må ersättas i kraftigare kroppsbyggnad. I resolution på allmogens besvär vid riksdagen år 1680 förklaras t ex att "hästar skola gillas som äro väl undersättige och brede i korset" (= med väl undersatt bakdel, särskilt under rörelse). Minimihöjden skulle vara 9 kvarter och 2 tum (139 cm). Det är 8 cm lägre än fordran för en 4-årig remont nuförtiden (mankmåttet omsatt till mått bakom sadeln). Må vara att ryttarhästen till sin typ stod närmare en vagnshäst än till en nutida ridhäst. Han hade dock förvisso en skapnad med brett kors, kraftig rygg med gott sadelläge och en ingalunda osmidig hals. Utan denna byggnad hade han inte varit så vikt bärande och så rörlig som hans prestationer utvisar. Förutom ryttaren skulle han av reglementerad utrustning bära minst 64 kilo, fördelade på hästmunderingen (16), vapen och ammunition (25), packning (18) samt fourage och livsmedel (5). Trossen var i stort sett klövjad, trossklipparna bar en reglementerad vikt av ca 100 kg.

Från Carl XII:s tid må ett exempel anföras på vad som kunde krävas av hästar och ryttare under de rörliga operationer, som gav rytteriet ett sådant berättigande och övertag på fältet. I oktober år 1704 vek den sachsiska armén västerut genom Polen. Kungen beslöt att själv med några

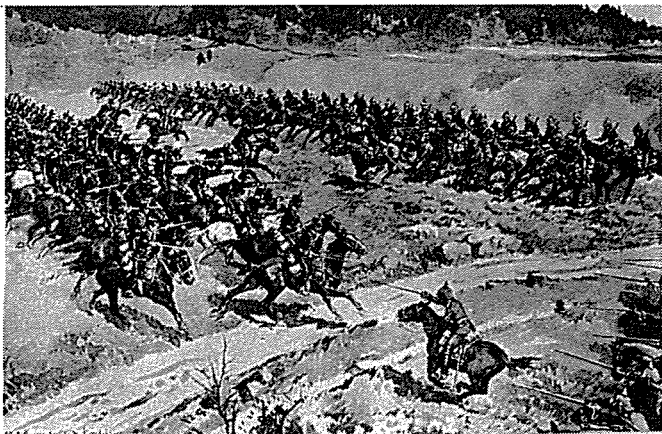
ryttar- och dragonregementen förfölja de vikande, som hade ett gott försprång. Den 21. överskreds Weichsel, den 22. avverkades 70 km och den 23. 60 km till orten Piontek, där fiendens arriärgarde upphanns och sablades ner, den 24. nåddes efter 50 km floden Warthe och den 25. tillryggelades 60 km till staden Kalisch som intogs den 26. Efter 60 km framryckning den 27. nådde man staden Punitz och sachsarnas eftersta förband, som utan dröjsmål angreps. Härvid red kungen i spetsen för de främsta kompanierna ned sachsarnas rytteri, svepte igenom deras infanteri och rev upp en ca 2 000 man stark kosackformation vid orten Oderbeltzsch. Företaget innebar alltså under 5 dygn framryckning över 300 km varunder orter erövrades och fientliga styrkor skingrades i flera allvarliga träffningar - och det var ju inga blödiga gossar, som sachsarna råkade ut för!

Utslagsgivande för tillämpningen av Gustaf II Adolfs och Karlarnas stridstaktik var förvisso ledningen av operationerna och samspelet mellan vapenslagen. Men namnen Lund, Kliszow, Fraustadt och Holofzin skulle inte ha sin bestående klang i vår historia om inte det svenska rytteriet i dessa drabbningar varit sin motståndare klart överlägset. Att de taktiska rytterienheterna var manöverskickliga i striden, det vet vi. Hur var då befälet beridet, de som i bokstavlig bemärkelse var främst ansvariga under manövrerandet och den slutliga inrusingen i fyrsprång? På talrika konstverk från tiden kan vi beundra kungar och deras livhästar, marskalkar och krigsöverstar, porträtterade till häst i klädsamma levader eller i stridens vimmel eggande de sina med värjan i högsta hugg. Vad red de för slags hästar, som så tydligt skilde sig från de omgivande enklare gångarna?

Jo, sedan gammalt fanns det i vårt land en uppfödning, som ingalunda var avsedd för rytteriets remontering. De kungliga avelsgårdarna har nämnts, efter erövringen av Skåne och Halland tillkom ett antal stuerier med högklassiga hästar och i södra och mellersta delarna av landet bedrevs på adelns gods, vid de stora bruken samt på många ämbets- och tjänstemäns gårdar och boställen en kvalificerad uppfödning för att tillgodose tidens angelägna behov av goda vagns- och ridhästar. Denna uppfödning var delvis baserad på import av avelsdjur och fick även tillskott av hästar, som hemförts från utländska valplatser. Som närliggande exempel må anföras en glimt från hästhållningen på Läckö under De la Gardieska tiden. År 1662 redovisar grevens stallstat 62 st avelsdjur, nämligen 5 hingstar (beskällare) och 17 ston, 14 unghingstar samt 25 unghästar och föl. År 1671 upptagas "Hans Höggrefliga Excellens G De la Gardies och Hennes Durchlauchts" hästar till 32 st. Däribland "7 st hvita hingstar", vilka brukade köras i spann och ett annat spann på 6 apelgrå vallacker. "Hans Nåde Grefve Gustafs ridhästar voro 10 st, däraf Galiant, Walgsmuth, Hardie och Courtisan. Vidare 15 klippare och 17 hästar för hofffolkets och betjäntes räkning".

Under det stora nordiska kriget var givetvis avgången på hästar avsevärd, stundom dubbelt så stor som på personal, och hästersättningen väsentlig försvårad. Det är dock märkligt hur väl den i stort sett fungerade, såväl efter de stora förlusterna vid Poltava som inför fälttågen mot Danmark år 1710 och mot Norge år 1718. Till det sistnämnda kunde kungen efter sin hemkomst mönstra de indelta regementena fulltaliga, utan att egentligen ge efter på hästarnas kvalitet. En myckenhet av goda avelsdjur gick dock förlorad och den rätt väl uppbyggda inhemska hästaveln led stort avbräck på längre sikt.

Under frihetstiden och gustavianska tiden återuppbyggdes dock efter hand det som raserats. Det skedde i lojal samverkan mellan den åt indelningsverket rustande allmogen m fl, de militära och de för lanthushållningens ansvariga myndigheterna. Må vara att under fredsperioderna medelåldern på rusthållshästarna kunde bli hög. Men urvalet vid remonteringen, övningarna för ryttare och hästar samt förbättrad omsorg om hästarna gjorde sitt till. En reglerad avelsverksamhet, varvid rusthållen tillhöriga "kompanihingstar" fingo användas för ett litet antal utvalda nummerston och för lämpliga andra ston i respektive bygd, bidrog väsentligt till att förbättra hästbeståndet. Tillvägagångssättet tillämpades ända intill 1800-talets slut, även vid de ryttarregementen, som omorganiserades till infanteri och kom då lanthästaveln till godo - bl a genom Västgöta regemente!

Från 1800-talets början och med erfarenheter från Napoleontiden ställdes större krav på vårt rytteri. Staten åtog sig hingsthållningen och ägnade ökad omsorg åt Flyinge, Strömsholm och Ottenby. Det tilltagande intresset för hästaveln hos enskilda uppfödare bidrog också till att förbättra arméns hästhållning. Huvuddelen av ridhästbeståndet ingick dock i de indelta regementena och hästarna var rusthållarnas egendom. Hästbeståndet kunde därigenom bli ganska ojämnt, beroende på rusthållens belägenhet - i en bygd med högtstående hästavel eller i en glesbygd med ringa tillgång till förädlade djur. Emellertid gjorde sig statens hingshållning allt mera gällande och den spirande ridporten bidrog till att gynna uppfödning av goda hästar. Mot slutet av förra seklet organiserade staten remontanskaffningen för såväl de värvade som indelta förbanden och så blev givetvis helt fallet då indelningsverket avlöstes av 1901 års härordning.

Den alltmer konsoliderade typ av hästar, som erbjöds remonteringsmyndigheten var en ädel halvblodshäst, vars härkomst var baserad på gott engelskt fullblod, korsat med goda hannoveranska och ostpreussiska stammar. Nydaningen av armén medförde också ett starkt ökat behov av hästar. Sålunda köpte Kronan under åren närmast före år 1901 årligen omkring 250 st remonter.

År 1910, då de flesta rusthållshästar avgått, köptes 1 095 hästar. Fr o m genomförandet av 1914 års härordning var armén försedd med goda stamhästar av format och ädelhet anpassad till de olika truppslagens behov. Av 1910 års inköp var 60 % uppfödda i Skåne, de övriga norr där-om.

Den nya härordningen möjliggjorde en väsentligt förbättrad utbildning av arméhästen. Indelningsverkets hästar fullgjorde ju endast kort årlig tjänstgöring och bestods av gammalt en kort utbildning, främst med sikte på uppträdande i "sluten ordning" - en utbildning som i övrigt fick underhållas på rusthållen emellan regementsmötena.

Den nya härordningens stamhästar skulle vara i ständig tjänst. De inköptes i regel vid 3 års ålder, tillbragte inemot ett år i god uppväxtmiljö vid remontdepå, utbildades där efter av goda ryttare vid respektive regemente under ca två år med avbrott för några månaders betesgång. Vid slutet av utbildningen skulle de vara lydiga och framkomliga i all slags terräng, vana vid hinderhoppning och simning samt orädda vid skottlossning och sabelfäkting. Normen för deras användning var att de skulle brukas men icke förbrukas. Man klemade icke med dem, de höllos i tukt och förmaning och i sådan kondition som bäst främjade deras tjänst. De bästa kunde nå mycket hög ålder med bibehållen duglighet och gälust och var kända och värderade medlemmar av sin truppenhet.

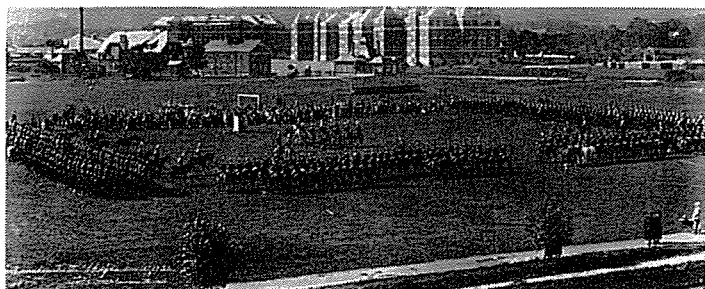
Lika visst som klipparen på sin tid var en omistlig sekundant till rytterhästen, lika visst har den nordsvenska hästen fyllt en liknande uppgift i förhållande till den varmblo- dige stamhästen. Nordsvensken skildras på annan plats i denna publikation. Sin militära betydelse hade han

främst som ackordshäst för dragbruk vid alla truppslag, såväl vid fredstida övningar som under 1. och 2. världskrigets beredskap. Beträffande hans andel i fredsutbildningen må anföras, att antalet årliga tjänstgöringsdagar för ackordshästar enligt 1925 års härordning var 168 850 st.

Angående krigsmaktens behov av hästar fr o m äldre Vasatiden se tabell sid 54.

I vårt land tillhör numera arméhästen och den militära hästhållningen en svunnen tid. Arméhästens betydelse var dock ingalunda att hänföra enbart till, att han i allvarets stund kunde utnyttjas till det yttersta. Han hade i fredsorganisationen ett närmast omätbart värde även av moralisk art. Han var den levande föreningslänken mellan personalen av alla kategorier och föremålet för oavlåtliga gemensamma omsorger. Han lärde envar att under gemensamma hårda strapatser sätta sig själv i sista hand. Men han var också sina herrars stolthet och kunde bidra till en kåranda, som rätt tillämpad gav glädje och sammanhållning i alla väder – må vara att den vid rytteriet ej alltid kännetecknades av blygsam tillbakadragenhet!

SVEN LITTORIN

Är hon med?

I totalförsvaret finns en stor mängd kvinnlig frivillig personal – ca 35 000 – utbildade och krigsplacerade för tjänstgöring i krig och under fredsövningar (krigsförbandsövningar, mobiliseringsövningar e d). De är avtalsbundna som A- eller B-personal för längre eller kortare tids tjänstgöring.

De är medlemmar i någon av **frivilligorganisationerna**:

SBS	Svenska blå stjärnan
SRK	Svenska röda korset
SLK	Riksförbundet Sveriges lottakårer
SKBR	Sveriges kvinnliga bilkårens riksförbund

De tjänstgör företrädesvis i expeditiöns-, sambands- och förplägnadstjänst, inom sjukvården och djursjukvården samt som bil- och bussförare.

CHIEF - DEN SISTA HÄSTEN VID U. S. CAVALRY

Varje gång man läser militärtidskrifter från USA, märker man hur väl traditionerna bevaras och lever.

Ett exempel på detta är historien om CHIEF. CHIEF blev U.S Cavalry's sista häst.

Han föddes 1932 och mönstrade vid åtta års ålder vid FORT RILEY i KANSAS. Efter tjänstgöring vid 10th Cavalry och 9th Cavalry, överfördes CHIEF i juni 1942 till Cavalry School.

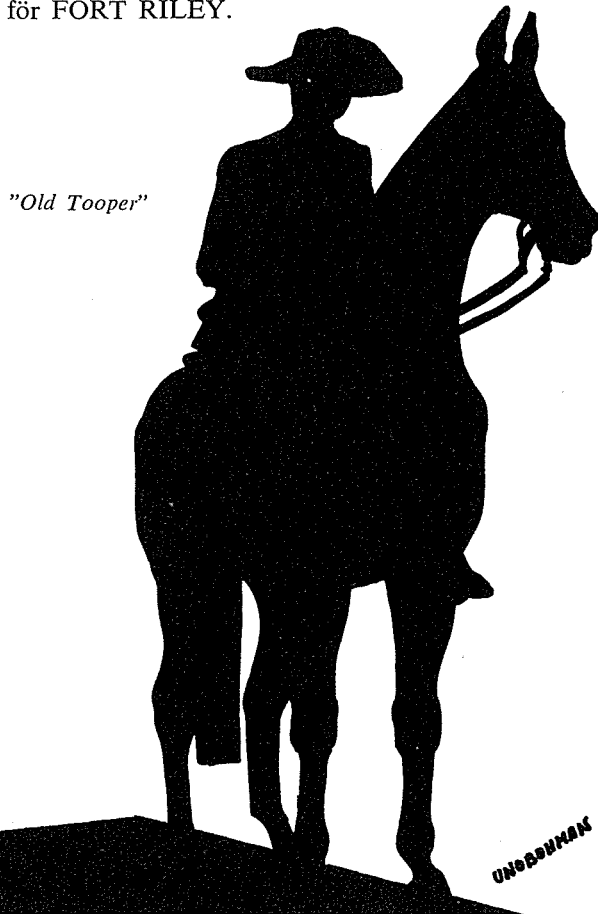
Vid andra världskrigets början var han en av 6000 hästar vid FORT RILEY.

CHIEF fick under senare delen av sitt liv en egen skötare vid namn Parker med sergeants grad. Sergeanten Parker såg bl a till att hästen hade rasthagar med specialbehandlad botten, för att den åldriga hästen inte blev skadad, om han exempelvis "rullade sig".

En stor anslagstavla fanns i hästens rasthage på vilken redogjordes för CHIEF's liv i stora drag. Hästen blev med åldern och åren en stor turistattraktion.

År 1969 avled CHIEF trettiofem år gammal, en nästan otrolig ålder för en häst.

Begravningen skedde under stora militära former i skuggan av "OLD TROOPER", monumentet framför FORT RILEY.

Jägarutbildning ???

"Radiolänkjägarna" på Göta Signalregemente i Karlsborg är tuffa killar. När de är färdiga med sin utbildning förväntas de att klara av att bygga en 42 meter hög mast och kunna klättra upp i densamma - utan att gripas av svindel...

De får lära sig att leva isolerade på oländiga bergstoppar eller i högt belägna platser, där man har den största räckvidden för radiovågorna. Helst ska masten vara så placerad att man inte får en "radioskugga" någonstans bakom nästa ås eller höjd.

Staber emellan

Dessa master är främst avsedda för kontakt mellan staberna och det är meningen att de ska komplettera eller kanske till och med ersätta Televerkets nät i krigstillstånd. Man tänker då främst på kontakten mellan försvarsområdena, militärområdena, milostaberna, o s v.

Utbildningen

Sammanlagt är det 40 mannar vid 4 kompaniet på Signalregementet i Karlsborg som genomgår "radiolänkutbildning". En del av dem har genomgått tekniskt gymnasium på fyra år och en del har gått tvåårig linje.

Helst skulle alla som går den här utbildningen gått på åtminstone tvåårigt gymnasium, säger major Lindström. Utbildningen är mycket tekniskt betonad.

Även andra

Det finns två andra regementen i Sverige som har samma sorts utbildning. Det är S 1 i Uppsala och S 3 i Boden. Några extra prylar i utbildningssyfte av den kostsamma utrustning använder man inte. All utbildningsmateriel lånas ur mobiliseringsförråden.

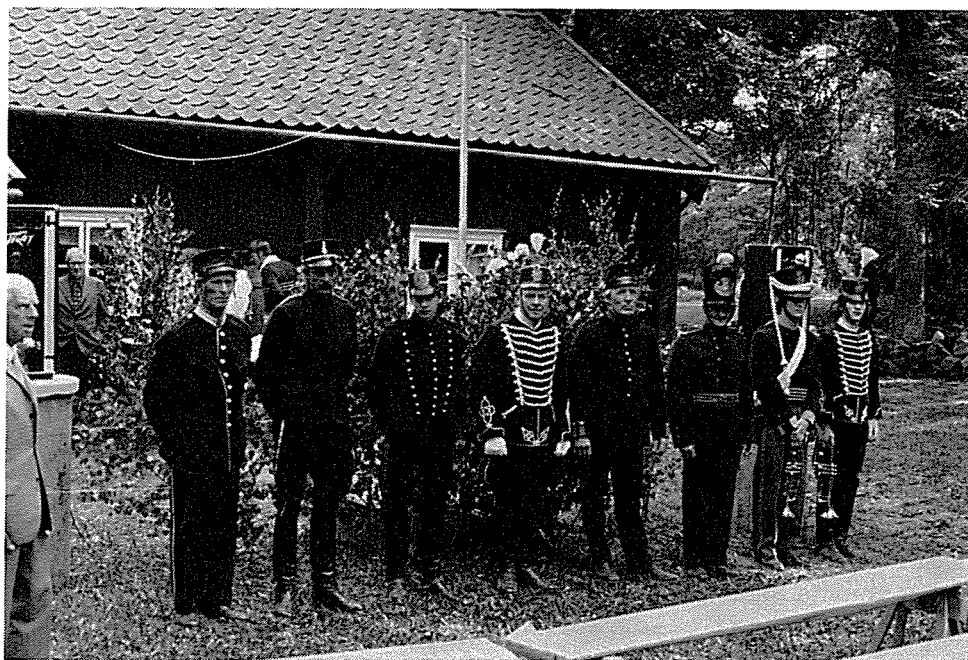
På det viset vet vi att sakerna verkligen fungerar om det skulle smälla, säger major Lindström. Det är ett slags test av dem, men givetvis får vi hoppas att det inte smäller.....

En lång länk

Meningen är att radiolänkmasterna i krig ska placeras ut över hela Sverige. De kommer att användas i radiotrafiken mellan punkter med stort kontaktbehov och de kan kopplas ihop med Televerkets befintliga system. Samtidigt ska de ersätta telekablar el. dyl som kan förstöras. Till varje mast hör en "teleyhytt" som placeras i anslutning till masten. Här sitter radiolänkjägarna och mottar eller vidarebefordrar samtal och meddelanden. De värnpliktiga ska kunna sätta upp en länkmast på 6 timmar.

Högvakt med 5. skv

Folk och försvar i rusthållsbygd

Under eftersommaren i år fick Översten en förfrågan från Ullervad - Leksbergs hembygdsförening om möjligheten att medverka vid föreningens hembygdsdag den 21. augusti. Som tema för dagen hade föreningen valt "Ryttaren och Knekten" - sålunda en hyllning till dem som burit sin andel av Rikets försvar under indelningsverkets dagar. Svaret på vädjan blev givetvis tillmötesgående och ledde till ett angenämt samarbete under förberedelserna.

Högtidligheten genomfördes vid Karleby Persgården, som är de båda socknarnas gemensamma hembygdsgrd och i en svunnen tid var rusthåll för nummer 15 under 1. korpralskapet av Wadsbo skvadron.

Programmet kom att omfatta ett effektivt intåg av föreningsmedlemmar iförd äldre uniformer för bygdens indelta regementen m fl förband. Därefter galopperade en husar till häst in på festplatsen med en "order" angående vad som komma skulle.

Man började med korum, förrättat av folkskollärare E Verneresson. Överste Magnus Olson lämnade därpå en orientering om regementets nuvarande organisation och gärning såsom motoriserat jägarförband med direkt anknytning till truppslagets hävdvunna förmåga till spaning och strid under rörliga lägen, som kräva snabbhet och framkomlighet till varje pris.

Anslutningen till festen var mycket stor och dagen gynnades av vackert väder. Den av föreningens ordförande Karl Eric Svensson så väl planerade och stilfullt genomförda högtidligheten - i sann fosterländsk anda - efterlämnar för en var deltagare ett vackert minne.

Därefter redogjorde major Littorin för Ullevards och Leksbergs berustning, främst åt vårt regemente, nämligen tillhoppa 3 st befälsboställen och 13 st rusthåll samt för de husarer som för respektive rusthåll avslutade den långa kedjan av ryttare under Wadsbo skvadron. Ryttarnas villkor och tillvaro i fredstid berördes även och dessa omständigheter erhöill lokalfärg genom två föreningsmedlemmar, som bidrog med glimtar ur bygdens historia i militära sammanhang; de var Erik Andersson och Nils Pauli. Denna del av hembygdsfesten avslutades med kortfattad redogörelse för de uniformer av gamla modeller, som förvisats (se bilden).

Till musik av bygdespelmän vidtog därefter förfriskningar och besök i Persgården med dess inredning av tidsenligt möblemang, husgeråd m m. De intresserade åskådarna fick även se skickliga "husarhustrur" hantera såväl spinnrock som bandvävstol.

personal

Nytt

I tjänst utanför regementet

Öv	Malmström	Fo 67
Övlt	Fornell	K 1
"	Blomquist	Milo V
"	Håkansson	Fst
"	Grönlund	FMV
"	Boudrie	Ast/Inf
"	Westergren	Milo V
"	Sjövall	Milo V
Kn	Karlsson, HG	KavKAS
"	Paulsson	FN (M Östern)
"	Grafström	MHS
"	Tannerheim	"
"	Johansson, A	"
"	Eriksson, A	KavKAS
"	Karlsson, B	InfSS
Lt	Hedström	"
"	Johansson, L	"
"	René	"
Kn	de Flon	Fo 11
"	Lundberg, E	P 4/Fo 35
"	Dahlman	Fo 11
"	Älvebrand	HvSS
"	Munther	IntS
"	Pettersson	FJS
Lt	Ahlmark	KavKAS
Fj	Klevheim	Fo 11
"	Karlsson, RS	Milo V
"	Jonsson	FJS
"	Johansson, R	GIS
"	Edqvist	I 22/Fo 66
"	Nilsson	Lärare GS 2 I 15 t o m 78-01-27
Serg	Johansson	Lärare PK I 17 01-09--04-14
"	Ignell	AKS t o m 78-08-26
"	Lindgren	TSP I 15 78-02-28- -06-22
"	Norström	- " -
Öfu	Samuelsson	PK I 17 01-09--04- 14
"	Sandberg	- " -
"	Källström	- " -
"	Pettersson	- " -
"	Malm	Gy-Kurs P 78-01-31 --12-15
Fu	Kari	GS 2 t o m 78-06-01
"	Lewenstedt	GS 2 t o m 78-12-15
"	Gustavsson	- " -
"	Andersson	- " -
Kons	Jönsson, G	FN (Cypern)

ÄVEN AKTIVT BEFÄL BÖR VARA MED-
LEMMAR I KAMRATFÖRENINGEN!

K 3 först med ny typ av inomhusskjut-
bana

På K 3 i Skövde finns arméns första 25-meters inomhusskjutbana där s k 22 long-ammunition används. På det gamla Klockstallets vind finns den nybyggda anläggningen, som har kostat ungefär 200.000 kronor att iordningställa. Banan har plats för sju skyttar samtidigt och är avsedd för utbildning av de värnpliktiga som är i behov av extra träning.

Vid utbildningen av värnpliktiga uppstår ofta ett behov av att kunna ge någon eller några soldater extra träning och övning på olika moment. Detta gäller inte minst skytte. Om en soldat av något skäl blir efter och behöver ytterligare utbildning har man tidigare varit förpassad till någon av förbandets skjutbanor utanför staden. Nu har den nya inomhusskjutbanan blivit färdig på K 3, då har också möjligheterna till extra övning avsevärt förbättrats.

AK:N KAN ANVÄNDAS

Vid den nya 25-metersbanan på stallvinden används s k 22 long-ammunition (5,6x19), och de värnpliktiga kan skjuta med det vapen som de utbildas på, d v s automatkarbinen. För att kunna skjuta 22-ammunition med en ak måste man då använda sig av en särskild instickspipa och ett speciellt slutstycke.

Fördelen är alltså uppenbar. Vid många andra regementen övar man inomhus med luftgevär på korthåll men här får alltså den soldat som är i behov av extra träning möjlighet att använda samma typ av vapen som han är utrustad med.

Skjutbanan används också för träning i pistolskytte, och inom kort kommer övningsmodeller av kulsprute-

Livhusarerna behöver

Befälsförstärkning

Till kamratföreningarna och övriga läsare vill vi bara säga: Hjälp oss rekrytera!

Undtjänstkurserna

K 3/Und, några reflektioner från en reservofficerskurs för brigadunderrättelsechefer

Kurs R 95, repetitionskurs för reservofficerare på brigadnivå genomfördes vid K 3/Und 77-10-10--10-28.

Skälen till den enskildes genomförande av kurser av den här typen beror självfallet av många olika faktorer.

Tidigare goda erfarenheter från kurser på K 3/Und, initiativ från det egna förbandet, ett behov att göra "dagar" eller sannolikt en blandning av motiv av den här typen.

För min egen del var det två huvudsakliga skäl:

En berikning av kunskaperna på just denna nivå samt en förhoppning att få etablera samverkan med denna som det visade sig kvalitativt högstående utbildningsanstalt.

Den inledande informationen som tillsändes oss, vars sakriktiga innehåll på vissa punkter kunde ifrågasättas, har jag nu efteråt förstått, ingick i ett övrigt fullständigt genomtänkt handlingsmönster. Skolan ville helt enkelt hålla allas våra förväntningar på en stabilt likformad kontrollerbar (ev låg) nivå för att på inryckningsdagen uppnå den pedagogiska supereffekten med en fullständigt perfekt organisation. Den "hanterbarhet" av kursdeltagarna som därvidlag uppstod präglade oss resten av kursen på ett mycket positivt sätt.

Det vore en brist i denna framställning om inte detta närmare berördes. Redan i vakten möttes vi av en vänlig, korrekt och instruktiv information för att sedan inställa oss på skolan där vi redan under förmiddagen klarade av alla för inryckning så speciella problem. De förberedelser som härvidlag gjorts var föredömliga och då speciellt det sätt de juridiskt-ekonomiska delarna löstes på. Skolchefen övlt Lars Hammarberg kunde sedan på sitt karaktäristiskt humoristiska sätt presentera den av kvalifikationer så utmärkande lärarkåren. Redan här anslogs en attityd av humor och välvilja som kom att präglade hela kursen.

Som en röd tråd i undervisningen gick det så kallade "SKARA-exemplet". Den inledande uppläggningsen av de ofrånkomliga och likväl nödvändiga kunskaperna i båda sidors organisa-

tion utformades som ett väl avvägt grupparbete med påföljande redovisning, en undervisningsmetod vars pedagogiska värde är välkänd och i detta sammanhang mot bakgrund av tjänsten i undavd också synnerligen målinriktad.

Den fortsatta drivningen av exemplet där den nödvändiga kopplingen till striavdelningen och framför allt inriktningen mot förbandets uppgift och dess chefs beslut i stort belystes mycket väl. Detta bidrog till att en hög motivationsgrad kunde förmärkas och därmed en hög utbildningseffekt. Båda dessa avdelningar (str-und-avdelningarna) är ju också härutöver helt naturligt i "terrängens våld". Terrängens betydelse belystes (i vissa fall mycket väl) under verksamheten med karta på lektionssal men också under väl använda dagar i terrängen med lärarledd rek där denna problematik och dess avgörande betydelse, terrängen är ju helt styrande, väl belystes och gav hela Skara-exemplet en verklighetsorienterad inriktning.

Det även i andra sammanhang väl avvägda programmet inrymde härutöver synnerligen trevliga kulturella inslag där "Västgöta-Bengtssons" kronprins Uno Bohman guidade kursen på en resa i denna kulturbyggd, förmedlande ett förbluffande historiskt kunnande. Såsom Uppsalabo måste jag emellertid i vissa avsnitt ställa mig skeptiskt till redogörelsen. Uno Bohman påstod att gamla Uppsala ligger i Västergötland. Men i likhet med sina övriga lärarinsatser präglades även detta av en lättsamhet i framställningen som förtjänar att nämnas. Den känsla av kreativitet som jag tror att samtliga kursdeltagare kände kom vidare att kompletteras av ett synnerligen vänligt bemötande från moderförbandets sida där från tjänstesynpunkt den fysiska träningen som dels programmässigt planerats på ett lämpligt sätt och som kom att genomföras under ledning av duktiga befäl från idrottsavdelningen K 3. All heder åt den insatsen. Men jag tänker också på den utmärkta service vi kom i åtnjutande av på regoffmässen. Här sparades ingen möda att i samklang med sekundchefen K 3's, vars beundransvärda intresse för kursen var föredömligt, uttryck att känna denna

hans mäss som ett andra hem. Det gjorde vi verkligen och det är min förhoppning att han och övriga berörda kände denna vår tacksamhet.

De tre veckorna gick således egentligen alldeles för fort, tiden vill gärna göra det när man har trevligt. De utomordentligt stimulerande kontakter som knyts i sådana här sammanhang måste smärtsamt brytas. Kanske präglas också ett referat av den här typen av ett nostalgiskt inslag och därmed av lite avtrubbad självkritik, men jag uppfattade alla kursdeltagarnas reaktioner i samklang med denna redogörelse.

Den oförtröttade ambitionen att i "medbestämmandets" intresse tillgodose våra önskemål om specialföreläsare som förutom sina förtjänstfulla insatser också hade förmånen att delta i kursens så kallade "uttryckare". Här befäste skolchefen de inledningsvis uppmärksammade egenskaperna, egenskaper som gav oss ett oförglömligt minne från denna utmärkta och rekommendabla kurs.

Låt mig så avslutningsvis få citera Hjalmar Gullbergs i sammanhanget tänkvärda dikt:

SISTA ÖVNINGEN

Kort 1)

Lång var förvisso prövningen,
men nu är priset nära.
Dig väntar sista övningen,
och mer finns ej att lära.

Upp ur bedövningen
till seger och till ära!

Filosofi med hammare
av dårar är befunnen
på jorden lyckosammare
än dryck ur vishetsbrunnen.

Blott i en kammare
blir världen övervunnen!

Ej en skrodör som tjuter sig
hes dagligen för alla,
med den som själv förskjuter sig,
är ägnad att befalla.

Blott den som sluter sig
skall en gång översvalla.

Han som gör stoftet brinnande
har verkat i det stumma,
tills handling och besinnande
blev ett, en bok och trumma.

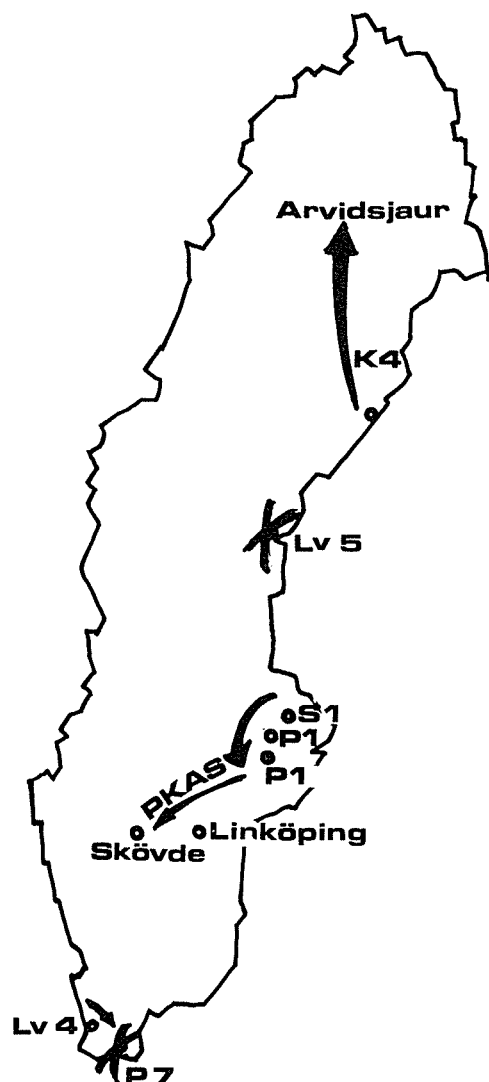
Kärlekens vinnande
är mål och huvudsumma!

1) Növändigt ingrepp!

prenumerera

Postgiro 61 09 17-7

Ändringar i fredsorganisationen

Enligt tidigare riksdagsbeslut flyttar K 4 till det nybyggda Arvidsjaur. S 1 i Uppsala flyttas till Enköping och övertar P 1:s byggnader. P 1 i sin tur flyttar sin utbildning till P 10 i Strängnäs. Och från Strängnäs flyttar pansarkadettskolan (PKAS) till Skövde

Försvarets fredsorganisations-utredning har vidare föreslagit att Lv 5 i Sundsvall läggs ned och att Lv 4 i Malmö flyttas till Ystad. I Ystad läggs P 7:s utbildning ned och förläggs i stället till Revinge

I Linköping föreslår utredningen samlokalisering T 1 med I 4 och A 1.

jägare — äventyr

Skogarna i Skaraborg (G-P): En blandning mellan en jägare, en orienterare, en hemmafru/hemmaman, Tarzan, Einstein, en mus, en falk, en orm och en vessla - där har ni den perfekta jägaren, åtminstone önskar vårt försvar detta.

- Det ställs höga krav på våra jägare, säger överste Magnus Olson, regementschef på K 3 i Skövde. Både fysiskt och psykiskt. Men vi vet också att vi måste vara realistiska i våra krav.

Jägarförbanden utkämpar i krig något som närmast kan liknas vid gerillakrigsföring, dock med reguljära förband. De skall arbeta bakom fiendens linjer och på alla tänkbara sätt störa dem med överfall, bakhåll, fordonsfällor, minering, sprängning etc. Deras boplatser i krig blir någonstans i skogen, gömda för fiendens spaningspatruller eller flyg. De skall snabbt slå till - och sedan dra sig tillbaka igen.

- De skall kunna klara sig länge på detta sätt, säger överste Olson. Och genom denna störande verksamhet kan de göra mycket nytta. De kan t ex skära av vägen till fronten för fienden och på så sätt stoppa transporter av ammunition, mat och drivmedel. Bara genom att spränga en bro kan fienden åsamkas stor skada.

Individualister

Jägarens uppgift vid ett anfall är alltså att arbeta bakom frontlinjerna. Det betyder att jägaren får arbeta avskilt från egna huvudkrafter. Han har inget regemente att vila ut på, han riskerar hela tiden att bli upptäckt - han kan inte lita på någon mer än sig själv och sina jägarkamrater. Och just gemenskapen är viktig.

- Det gäller för killarna att vara individualister, säger bataljonschefen Jan Forssberg, men samtidigt kunna arbeta och fungera i kollektiv. Det gäller att alla kan lita på alla, att alla ställer upp och hjälper varandra. Annars blir deras situation ohållbar i ett ockuperat område.

Jägaren måste alltså kunna klara sig på egen hand. Därför utbildas jägarna i nästan allt. I varje pluton skall ett par man kunna telegrafi, ett par sjukvård, ett par matlagning, prickskytte, minering och jägartaktik etc. Alla måste också kunna knepen för att klara sig själva dvs laga sina kläder, skor, sovsäck, fånga fisk, fåglar och andra djur, elda utan att rök eller ljussken syns, hugga och såga ved.

- Just personer som varit mycket i skogen har vi stor nytta av säger Magnus Olson. Friluftsmänniskor, jägare, scouter, orienterare kan bli mycket goda jägarsoldater.

Men det är inte bara dessa egenskaper som behövs. En jägare skall också kunna bära tungt. Hans packning väger cirka 35 kilo en vikt som känns av när det är fråga om att smyga i skogen för att inte upptäckas. Jägaren skall också se bra (glasögon är inget hinder), ha bra hörsel, röra sig snabbt och tyst och ha uppfinningsrikedom.

- Naturligtvis finns knappast den soldaten som har alla dessa egenskaper, säger överste Olson. Inte heller kan man tänka sig att ett enda förband plockar åt sig de allra främsta soldaterna.

Jägarna ligger inne sju och en halv månad. Gruppcheferna två månader längre och plutoncheferna fyra månader längre. Men major Forssberg tycker att de dryga sju månaderna är för lite:

- Visserligen klarar vi de uppställda kraven, men det är precis. Ett par månader till hade gjort underverk, anser jag. Då hade soldaterna kommit över den tröskel som är uppställd som krav. Då hade också alla kunnat lära sig mer om sjukvård, telegrafi och liknande.

Åtta kilo muskler

Att det är kämpigt att vara jägare får man belägg för när måltiderna presenteras. 6 000 kalorier per dag får en jägare.

- Vi räknar med att en jägare går upp fem till åtta kilo under de månaderna han är här, säger major Forssberg. Men lägg då märke till att det inte är fett utan muskler han fått för dessa kilo. Grabbarna får också en märkbart bättre kondition och många fortsätter träna efter muckardagen.

Denna typ av jägarutbildning har bara funnits ett år på K 3. Och detta första år fick jägarutbildningen hos några dåligt rykte. Många blev skrämde av första årets kull. Anledningen var delvis vädret. Så kallt och så mycket snö har det inte varit i Skaraborg under många år. Men de killar som idag gör sin militärtjänstgöring som jägare är betydligt mer positiva. Så här säger några av dem:

Peter Lillieberg, Skövde: Sökte inte till K 3 men har blivit positivt överraskad. Ibland är det lite jobbigt men man får bra kondition och lär sig ta vara på sig själv. Det har också på denna korta tid (2-4 månader) blivit en fantastisk gemenskap i min grupp.

Trivs bra

Jonas Borglund, Uddevalla: Håller på att utbilda mig till telegrafist. Jag trivs bra, trots att jag inte sökte hit. Den hårda cykelmarschen har varit värst hittills.

Befälselev Rune Berge, Lund: Här är inte så hårt som de sa. En fin gemenskap och så är det roligt att försöka hitta på olika knep att jäklas med sina "fiender".

Kurt Berglund, Skövde: Jag är bilförare och tycker det var jobbigt den första tiden. Men man vänjer sig. Eftersom jag i det civila är bilmekaniker tycker jag verkligen jag hamnat på rätt plats. Man får en fin grupp-känsla när man arbetar i så här små grupper.

Thomas Wiman, Göteborg: Jag sökte till jägarskolan och tycker inte alls det är så hårt, som det ryktades om. Men det blir väl värre till vintern om det blir snö och kallt. Har legat ute drygt 30 dygn sedan 1 juni och har lärt mig att vi måste hålla ihop och hjälpa varandra.

Av de cirka trettio jägare vi talade med var det ingen som tyckte illa om sin tjänst. De flesta var t o m positivt överraskade och mycket belåtna. Alla poängterade grupp-gemenskapen och den frihet de hade i skogen.

Bliv medarbetare!

DET HÄNDER OFTA ATT MAN SOM REDAKTÖR FÖR LIVHUSAREN FRÅN NÅGON KATEGORI INOM FÖRBANDET FÅR FRÅGOR SOM »VARFÖR SKRIVER TIDNINGEN ALDRIG OM OSS?» ELLER LIKNANDE. VARFÖR INTE SKRIVA SJÄLV. DET ÄR DIN TIDNING.

MED VADSBO - FORSBERGS MAT RÖRER I STOCKHOLM

GBS HÖGVAKT

Fredagen den 9. sept startade ett trettiotal förväntansfulla GBS:are från kasern, i en överfylld konservbürk, som man i dagligt tal kallar för buss.

Väl framkomna till Stockholm tog bussen kurs mot förläggningen som idetta fallet var Frösunda. En statsdel i Solna. "Avsittning" skedde efter många "om och men" eftersom det var trångt och alla ville ut så fort som möjligt. Sedan delades logement ut, varefter varje soldat packade upp, därefter tillbringades kvällen med fest, allt vad som anstår en lifhusar.

Lördagen den 10 sept. I arla morgonstund steg dessa lifhusarer upp ur sina sängar, något trötta och bleka efter fredagskvällens äventyr. En timma senare intogs frukost, efter den började träningen. Vi gick mot I 13 Falun, de var mycket duktiga, men lifhusarerna från K 3 var nog en hästlängd bättre.

Sedan uppsittning i bussen, destination slottet, för att titta när 4: de skv, jägarskvadron som de kallar sig, skulle gå av sitt dygn på slottet.

Därefter väntade en frikväll med permission t o m kl 2400. Som man kunde utnyttja till att gå på bio, flanera i storstaden, eller något annat trevligt.

Den stora dagen.

Vi vaknade tidigt, lite nervösa och spända inför dagens kommande upplevelser. Efter frukost generalrepeterade vi. Nervositeten "la sig" en smula, när kapten Lars Forsberg stämde upp med

-"Hejsan grabbar, är ni klara?". Genrepet gick bra. Så bar det då iväg till armémuseet, mitt i sta'n, för att som vi trodde "MAARRSCHERA" upp till slottet. Men icke, för Uppsala Regionsmusikkår, vägrade att gå den långa vägen i det hållande regnet. De skulle direkt efter till Storkyrkan och spela och ville inte riskera blöta och ostämda instrument.

Det var en skara besvikna lifhusarer som steg upp i bussen, för att åka till Obeliskens på Lejonbacken, för att marschera in på yttre borggården. Kapten Forsberg ställde upp avdelningen och med fin takt i marschen dååååade Vadsbo skvadron in på yttre borggården. Det gjorde inte saken sämre att kapten Lars Forsberg drämde i med ett ordentligt västgötskt husargivakt.

Halten framför Gevärbron, jämte avlösningen var det bästa kommandanten hade sett sedan han "trädit i kraft". Och det var inte för inte, vakthavande major kapten Anders Lindberg stod och myste. Dygnet förflöt lugnt utan komplikationer och patrullen med chef överfurir Thor Cavalli Björkman hade inte särskilt mycket att göra.

Avmarschen var bra, inte tu tal om det. För den leddes ju av Ludvikas svar på Charles Bronzon, lt Lars-Olof Nilsson.

Efter allt detta kom överraskningen!

(se sid 16)

K 3 MUSEUM

Det återuppståndna regementsmuseet fullföljer sitt arbete i dels "inre tjänst" och dels i utåtriktad verksamhet.

Det förstnämnda arbetet kommer att närmast främst beröra det rikhaltiga bildarkivet samt omfattar i övrigt märkning, beskrivningar, texter för demonstration samt persedelvård och reparationer.

Till verksamheten i omvärlden hör två museibesök, som gjort det möjligt att bland kvalificerade, muséalt verkamma ledande personer och inom deras verksamhetsområden sprida kännedom om våra samlingar.

Sålunda förlade i början av året Skaraborgs läns museikollegium - representerande 11 st museer - sitt tjänstemannasammanträde till oss, varvid givetvis museet blev föremål för stort intresse bland deltagarna.

Under hösten har museet haft besök av den tämligen nyorganiserade Styrelsen för statens försvarshistoriska museer - på dess första studiefärd i landsorten. Styrelsen har efter besöket uttalat sin stora tillfredsställelse med besöket.

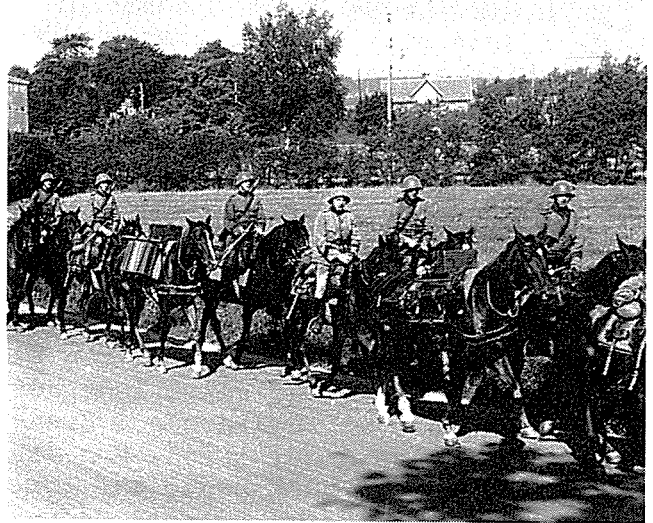
Vid Turisttrafikföreningens uppmärksammade utställning "Hästen" på Läckö har museet medverkat med utstyrsel åt två beridna regementsofficerare med uniformer och hästutredning m/1895 samt material ur vårt stallmuseum.

På annan plats i denna utgåva skildras hembygdsdagen i Ullervad/Leksbergs hembygdsförenings fest i Karleby, varvid museet kunde biträda med råd och dåd.

Museets läge inom vårt slutna kasernområde medger naturligtvis inte, att det fortlöpande kan ta emot utomstående besökare i önskvärd omfattning. Antalet sådana är dock f n c:a 800 st som besett samlingarna i studiegrupper efter förhandsanmälan. T v måste även för regementets personal sådan förhandsanmälan göras bl a på grund av museibitradet Bergs sjukdom.

Anmälan sker på ankn 317 inom garnisonens växel eller direkt till Sven Littorin, Stig Aaby-Ericsson eller Uno Bohman. När annan ordning kan tillämpas meddelas denna snarast - välkomna!

Museiföreståndaren

"JAG MINNS"

Jag minns min kasern

och stallar med hästar så ystra

På vakt uti natten med sabel som värn
med tankar ibland något dystra

Jag minns min kasern

med kamrater och vänner så äkta

Med halm i madrass och kudde-bekväm

ljuvliga drömmar bryts
av trumpet kl 5 vi är väckta

Jag minns min kasern

och stallet med stumma kamrater

som så fogligt med kraft bär oss fram

Jag minns även de bråkiga
och vrånga kamrater

men klokheten sa:ge och
ta-och vi fann varann

Jag minns min kasern

med kända fanfarer

Till häst skvadron vid skvadron
med sabel i hand

innan vi visste ordet av, satt vi på en hästkrake på K 1 i Stockholm. För de flesta gick det bra, men ett fåtal fick extra träning. Utav dom var undertecknad med. Man skulle kunna kalla mig Skövdes svar på Anders Gernandt. Ni har väl hört hans berömda uttryck - "Han fallerrrr!"

När detta var till ända återstod det middag och hemresa. Många trötta men dock glada husarer var det som återsåg sin kära kasern.

En liten belöning efter detta stora "äventyr" var en hel dags ledighet. Plus det att vi figurerade i Svenska Dagbladet två dagar i rad. Men den belöning som kändes mest, var kortet där regementschefen överste Magnus Olson hade skrivit: Well done, 5:e skvadron.

Teckningar: Leif Andersson 5:e skv.
Jag som diktat ihop de här raderna heter Peder Stenson, 5:e skv.

Militära fakta

Stormaktsblockens stående styrkor i Nord- och Centraleuropa har inte minskat. I vår närmaste omvärld står omkring två miljoner man under vapen, alla reserver oräknade.

"Militära Fakta" ger en god bild av de militära resurserna i vår omgivning. Försvarskostnaderna i olika länder, värnpliktstidens längd samt försvarspakter i världen är andra uppgifter man kan hämta ur skriften.

De övriga totalförsvarsgrenarna — civilförsvaret, det ekonomiska försvaret och det psykologiska försvaret — presenteras också i "Militära Fakta".

Som vanligt ger skriften också en god bild av försvarsbudgetens utveckling och fördelning, försvarsmaktens personaltillgång samt utbildningsförhållanden för de värnpliktiga.

"Militära Fakta" innehåller många värdefulla uppgifter för dig som vill hålla dig välinformerad för att kunna delta i försvarsdebatten.

Soldatprov 1977

Ett nytt soldatprov införs på försök under utbildningsåret 1977/78 för att fastställas fr o m 1978/79. Provet avses gälla värnpliktiga under grundutbildning och allt aktivt befäl. Avsikten med provet är att kontrollera den allmänna fältmäsigheten i delarna kondition, skjut- och orienteringsförmåga.

Provet omfattar för sommaralternativet 30 km fotmarsch under linjeorientering med inlagd stridskjutningsstation. Utrustning bestående av stridspackning och vapen — kpist eller automatkarbin — skall bäras. Minimitempot skall vara 4 km/h. För befäl och värnpliktiga med spanings- och jägartjänst är sträckan 40 km.

Vinteralternativet omfattar 50 km skidmarsch under punktorientering med inlagd stridskjutningsstation med stridspackning, vapen och skidor. Tempot skall vara minimum 5 km/h. För befäl och värnpliktiga med spanings- och jägartjänst är sträckan 60 km.

Befäl, som av läkare bedömes inte kunna genomföra fotmarsch, utbyter fotmarschen mot cykelmarsch på kroncykel 100 km med 7,5 timmars maxtid. För befäl som är 47 år och äldre är cykelsträckan 70 km med en maxtid av 7 timmar.

Befäl 47 år och äldre bär ej stridspackning under provet.

Personal som genomfört godkänt prov tilldelas ett märke, som bärs till uniform m/59, m/69 P och m/68. Märket är utfört i brons och är 14 mm i diameter. Märket för 1977 års soldatprov får bäras längst intill den 31 december 1978.

prenumerera

Postgiro 61 09 17-7

Beställes hos mj & Berg (322)

vi gratulerar

Vi gratulerar på födelsedagen

12-06	60 år	Mj	L Bredenius, Skövde
12-20	60 år	Fj	K-A Johansson, Skövde
01-05	85 år	Mj	R Örn, Lund
01-24	80 år	Övlt	H Strömfelt, Katrineholm
01-28	50 år	Övlt	M Brunner, Sundbyberg
02-01	75 år	Öv	C J Wachtmeister, Stockholm
02-18	75 år	Mj	S A Tosén, Djursholm
02-23	60 år	Mj	C H Grönhagen, Spanien
03-27	60 år	Chåkl	C Fr Mac Key, Skövde
05-05	75 år	Mj	H v Essen, Hjo
05-27	70 år	Genlt	H Lange, Båstad

RYTTAREN och HÄSTEN

Den fyrbente stridskamraten uthålligast, trognast och bäst.

Han bar sin husar genom tidens ström - en obemärkt nummerhäst.

Han fick sitt furage utav staten, i fält blev det knapp ration.

Han bar dock sin svält med tåligt lugn och höll sin plats i skvadron.

Om man red genom yrsnön vid Narva eller övergick Lödde å
eller kämpar i isen på Stora Bält så var han att lita på.

När Kungar vann sina segrar i blodig ryttarattack
då "hängde Kronan på värjans spets" och ryttarens raggiga black.

I krig eller fredliga tider, statskupp, parad eller ståt,
du alltid stått redo att bära husaren - ej frågat varåt?

Vi har dig i tacksamt minne, ditt utsläpp ej hotat miljön,
men du väcker vemod i sinne hos en, som har ridit i kön.

PETRUS KASTENMAN

KARLBERG

ATT VARA KADETT PÅ KRIGSSKOLAN

Världens äldsta krigsskola, sedan 1792 förlagd på Karlbergs Slott, Stockholm, utbildar samtliga regementsofficerare i svenska armén. På årets kurs, den 186:e sedan skolan grundades, går 166 kadetter från alla arméns regementen, däribland 6 st kavallerikadetter från våra kavalleriregementen K 1, K 3 och K 4.

Dagens Karlberg skiljer sig väldigt mycket från den skola äldre kurser har upplevt. På gott och ont. Huvudämnenas ledarskap, taktik och teknik har genomgått en ständig utveckling. Förhållandet mellan elever och lärare präglas kanske mer av samarbete än av auktoritet, och skolinstruktionen har genomgått en kraftig modernisering. Vad som är negativt, är dock att begreppet kadett i våra dagar fått en annan klnag än på den "gamla goda tiden". Utvecklingen har dock gett kadetterna en bättre utbildning, men också större motivation för att lära sig all kunskap som förmedlas, då kursen har möjligheter att påverka utbildningen så att den blir mer meningsfull och effektivare.

När man slutar Karlberg efter 18 mån studier, skall man kunna tjänstgöra som plutonchef i fred och kompanichef ställföreträdare eller bataljonsadjutant i krig, dock lite beroende på vilket förband man tillhör.

För att nå detta mål går det inte bara att sitta hemma på skolbänken på Karlberg, utan vi får även åka runt i hela Svergie och pröva på det mesta under de första 7 månaderna, den s k yngre kursen, tillbringas en vecka i Älvdalen, av kadetter även kallat Grävdalen, där vi gräver ner oss i skyttekompanis motståndlinje. Lite trevligare är dock fältövningen Varberg efter sommaruppehållet, där man inte bara lär sig infanteritaktik, utan även njuter av den underbara staden och dess Höstens fria krig är hemmaplan för kavalleristerna, men den ställer hårda krav och är minst av samma kaliber som en jägarövning.

Den dåvarande äldre kursens examen hälsas med stor tillfredsställelse i slutet av september av den yngre kursen som då blir ensamma och själva tar titeln "Den mäktiga äldre kursen". Den har då ytterligare två fältöv-

ningar att se fram emot, med två totalt olika miljöer. Kalix i bitande kyla medan fältövning Helsingborg med föregående studiebesök i Normandie bjuder på sommarens värme.

För att stärka kadetternas mot, eller i vissa fall kanske definitivt knäcka det lilla som finns, genomför vi alla grundläggande fallskärmsutbildning under två veckor på arméns fallskärmsjägar skola.

Det förekommer även ett flertal andra studiebesök, förevisningar, trupputbildningsperioder och idrottstävlingar runt om i vårt avlånga land och när vår tid är slut på Karlberg har vi nog sett det mesta som är värt att se.

Som kadett ligger man förlagd i enkelrum i någon av slottets flyglar eller i det nybyggda elevhotellet. Lektionerna hålls i någon av de många lektionssalarna som finns i själva slottet eller i byggnaderna runt omkring borggården. Vi har en egen nybyggd matsal där även kadettmessen finns inrymd och där, liksom många andra kurser blir vi kavallerikadetter särskilt väl behandlade och bortskämda av vår egen frk Eriksson.

Att vara kavallerist förpliktar, mer än någon annanstans här på KS. Redan under den yngre kursen gör vi bekantskap med krigsskolans hästar, lånade från K 1. Vi har vårt eget stall och rider så ofta vi hinna.

Dessemellan ger vår kav-lärare mj von Rosen oss utbildning i konsten att framföra thess höga djur, målet är att vi så småningom skall kunna rida kadrilj på vårt garden party -78.

Tiden på KS är lång. Vi hinna resa både långt och länge, men den tid vi finns på thess whita lustslott fördriver vi med olika arrangemang.

Karlbergs ålder medför givetvis många gamla och fina traditioner, som varje kurs (GR2) försöker bevara och vårda.

Ansvariga för detta är höga rådet i skolans elevråd. I år ämnar HR genomföra bland annat Pilquists dop, Tomtebodaritten, Ulrika Eleonora exemplet samt Vikingablodet. Dessa ses av kadetterna som ljusglimtar och är välkomna avbrott i den hårda drill som utbildningen fortfarande är. Nämnas bör också våra baler, som av både kadetter, damer och lärare avses som skolans absoluta höjdpunkter. I övrigt tillbringas fritiden med flitens lampa brinnande på kadettrummen, eller på någon av de fina motionsslingorna på Dampas.

Starten på vår kurs, den 186. följde inte de traditionella ramarna som brukligt är på KS: Vi fick ingen riktig livning!

Denna övning, av YK fruktad och för ÄK ett välkommet tillfälle till livning, var borttagen.

Många (äldre) officerare kommer säkerligen ihåg sin första beska livning de fick men även den de själva fick genomföra.

Vår förlades till thess jaktmarker (och) iförda civil uniform fick vi uppdrag av våra äldre kav-kamrater, bl a lt Svensson 5. skv.

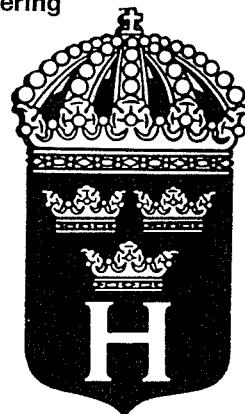
Uppdragets art varierade från "fotografering i centralstationens snabbfoto-apparat (med varsin okänd dam!). En sammanställning av förläggningssmöjligheterna för en Jskv på hotell Skeraton, för att slutligen samla alla Kav-kadetterna till en restaurang i Gamla stan, där vi intog en trevlig måltid. Vår tid som rukur var slut, äntligen var/blev vi kadetter!!

Kadett Hallberg Borgh

HÅLL IGÅNG

även efter uttryckningen

- Stridsskjutning med olika vapen
- Skolskjutning
- Sjukvård
- Skjutning med p-skott
- Prisskjutning
- Trafiktjänst
- Vaktjänst
- Sprängtjänst
- Fältskjutning
- Orientering

Kamratlig samvaro genom

Hemvärnet

I FN TJÄNST

Bataljonen får många besök. Här guidas Finlands försvarsminister i ruinstaden Salamis. Några veckor senare kom även Sveriges försvarsminister.

I föregående nummer av LIVHUSAREN redogjordes för utbildningen till FN-tjänst. I slutet av okt gavs även information till intresserade inför den rekryteringsperiod som pågått under nov och som resulterat i att 100 livhusarer sökt FN-tjänst med avresa till Cypern i maj -78 och till Mellanöstern i juni -78.

Här några korta reflektioner från den FN-tjänst jag fullgjorde okt 76-april 77 på Cypern.

Det fina kamratskap man får uppleva under ett halvår kan bara mäta sig med det man upplevde under sin grundutbildning. Skillnaden är väl att man under FN-tjänsten är betydligt närmare den bistra verkligheten med uppgiften att övervaka ett mer eller mindre varaktigt vapenstillestånd mellan två stridande parter.

Målet är ju att medverka till att stilleståndet blir varaktigt och att fred kan slutas. Alla har samma mål och man känner att man gör en insats, var och en i sin befattning.

Detta och det faktum att man under så lång tid lever under främmande och delvis ganska primitiva förhållanden gör att kamratskapet stärks ytterligare.

Bonuseffekterna av tjänstgöringen är många:

Den ingående lärdom man får om det främmande landets kultur, geografi, historia och människors sätt att leva går ju aldrig att uppleva under en kort semesterresa dit. Man lär känna även människor från flera andra länder d v s från andra FN-bataljoner i området. På Cypern var vi sex bataljoner från olika länder;

Canada, England, Österrike, Danmark, Finland och Sverige. Den finska bataljonen har nu dragits in medan de övriga är kvar.

Ytterligare möjligheter att vidga sina vyer erbjuds genom bataljonens resebyrå. Man lever mycket billigt på Cypern vilket gör att man har råd att besöka många resmål som från Sverige är fjärran men som man där nere är halvvägs till Kenya, Seychellerna och Bangkok, Israel, Egypten och Marocko. Ett annat sätt att utnyttja sin ledighet (15 dagar) och sina pengar är att bjuda ner sina anhöriga till Cypern. Badsäsongen är lång och när man inte ligger på badstranden kan man besöka Cyperns sevärdheter vilka, trots att alla, inte tillgängliga som följd av kriget, är så många att 14 dagar är en kort tid.

Upplysningar genom Major Eric Berg,
tel 0500/65000/322

BLIV MEDLEM

I EN KAMRATFÖRENING

Skövde

Rune Smedberg
Bäckvägen 24, 54100 Skövde
tel: 0500/16301

Stockholm

Stig Bendz
Norrländsgatan 16, 11143 Stockholm
tel: 08/108473

Göteborg

Rune Johansson
Thorburnsgatan 5A, 41264 Göteborg
tel; 031/832575

Skåne-Småland

Bengt Weimenhög
Västgötagatan 21, 25252 Helsingborg
tel: 042/121921

Värmland-Bergslagen

Caj Fagerberg
Finnmyrsgatan 11, 65469 Karlstad
tel: 054/134581

efterlysning

Arbetet med muséet och annan dokumentation av Livhusarernas öden och äfventyr pågår för fullt.

TYVÄRR SAKNAS EN DEL.

allt mottages !

VAD HÄNDER?

För att bibehålla stridsvärdet inom bataljon måste varje soldat veta att om han blir skadad, finns det resurser samt en absolut vilja från befälets sida att ge honom en snabb och kvalificerad vård. Vilka bör då resurserna vara inom bataljon.

1. Kunskap vilket grundas på utbildning och personliga egenskaper.
2. Materiella resurser vilket i första hand bör återfinnas på skvadronsnivå. Där finns läkare med biträde av sjukvårdaren. Kunskap parad med utrustning för de enklaste livräddande ingreppen kan rädda liv.
3. Ett avtransportssystem som i den svåraste terräng eller stridssituation strävar efter en snabb och skonsam transport till slutlig kvalificerad vård.

Vilken personal finns och vilka kunskaper innehar dessa inom bataljon

1. Inom jägargrp återfinnes sjukvårdsmannen. Denne är jägare tillika sjukvårdsman. Sjukvårdsmannen svarar för sjukvårdstjänsten inom jägargruppen. Han innehar kunskaper i omhändertagande av skadad på den direkta skadeplatsen. Han skall där kunna vidtaga de enklaste andningsbefrämjande åtgärderna. Han skall genom effektiv förbandsläggning stoppa de svåraste blödningar. Fixera benbrott, förebygga skadechock (utan att tillföra dropp) samt förbereda den skadade för snabb avtransport. Grundutbildningen omfattar 130 tim. För att klara uppgiften som sjukvårdsman är han utrustad med förbandssats Sjvm/Jägare, innehållande förbandsmtrl och ett mindre sortiment läkemedel. För transport av skadad är grp utrustad med jägarbår av ett slitstarkt mtrl av nylon.

2. Förslag föreligger beträffande sjukvårdare på varje pluton. Sjukvårdarens uppgift inom plutonen är sjukvårdstjänst. Han skall i likhet med sjukvårdsmannen vidta andningsbefrämjande åtgärder. Genom effektiv förbandsläggning stoppa blödningar, fixera benbrott, förebygga skadechock (sätta dropp) vårda med hjälp av

sjukvårdsmännen inom pluton skadade vid fördröjd avtransport samt förbereda de skadade för snar avtransport.

Grundutbildningen omfattar 864 timmar varav 384 timmar sjukhustjänstgöring. Plutonen svarar för avtransport av skadad till skvsamlingsplats. I gynnsamma lägen kan hämtning ske.

3. På skvadronsnivå finns en sjukvårdsgrp med 1 läkare, 2 sjukvårdare (GB-vpl) samt 2 st sjtpmän. Vad gäller läkaren får man på denna nivå räkna med en läkare som är ganska ung. Hans kunskaper är allmänmedicinska. Han kommer följaktligen inte att kunna göra mycket annat än att förbättra de åtgärder som vidtagits av sjvmän och sjukvårdare på plut. Han kan sortera samt avtransportprioritera inom skv. Han har större möjligheter till medicinering (smärtlindring, katerisering samt tillföra blodsättningsmedel). Vid skv samlingsplatser kan ett större antal skadade samlas i väntan på avtransport. Det är därför nödvändigt att här ha duktiga sjukvårdare (GB-vpl) som biträder läkaren.

Grundutbildningen för sjukvårdaren vid skv är 864 timmar varav 384 timmar sjukhustjänstgöring. Sjuktransportmännen biträder sjukvårdaren med transporter och övrigt arbete på skvsamlingsplatsen. Dessa är F-vpl.

Deras grundutbildning är 300 timmar varav 96 timmar ambulanstjänstgöring. Utrustningen för läkare och sjukvårdaren på skvsamlingsplats är kvalificerad. Gruppen har eget terrängfordon för transport av mtrl samt transport av skadade.

4. Någon form av bataljonsförbandsplats i likhet med skyttebataljoner är icke föreslaget, vilket är helt riktigt om man vid skvadronssamlingsplatsen, där läkare finns, har möjlighet att ge den skadade den hjälp som normalt ges vid batförbandsplats.

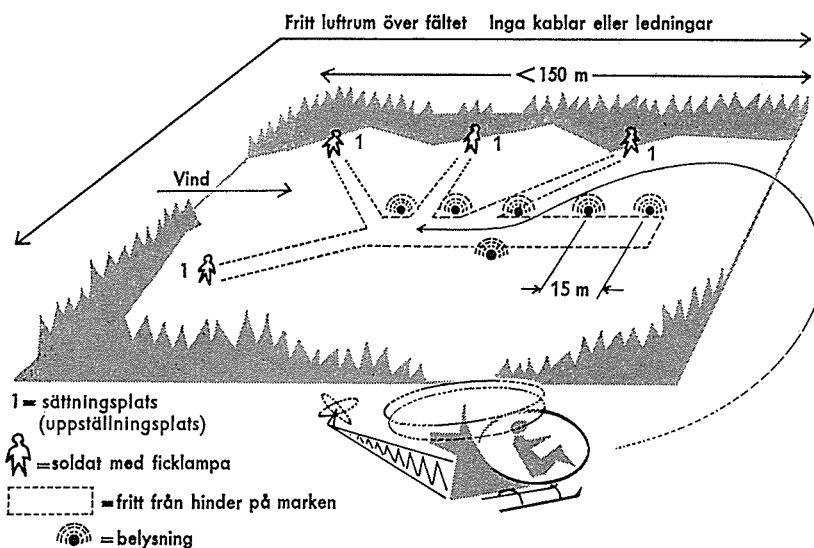
Att strida bakom av fienden tagen terräng ställer stora krav på sjukvårdsorganisationen inom Jägarbataljon. Även om stridstekniken är avpassad så att man helst skall undvika skador kan man aldrig vara helgarderad. Följande avtransport (avlämningsystem) kan tänkas vid strid bakom av fienden tagen terräng.

Avlämningsmöjligheter under verksamhet bakom av fienden tagen terräng.

1. Överlämn till civilbefolkningen där den skadade vårdas med hjälp av särskilt skrivna instruktioner om hur vården skall gå till.
2. Fördröjd avtransport. Vilket innebär att den skadade stannar vid förbandet (grp, plut, skv) tills det uppdraget lösts eller att egna trupper återtagit terrängen.
3. Avlämning från grp (plut) till skv sjvgrp.
4. Hämtning vid pluton av skv sjvgrp (terrängfordon).
5. Hämtning med helikopter eller långsamt gående flyg.

SAMMANFATTNING AV REDOVISADE SYNPUNKTER

1. Ändamålet med sjukvårdstjänsten inom bat skall vara att ge varje skadad soldat, oberoende av skada, all den hjälp, som man rimligen på alla nivåer kan ge med hänsyn till kunskaper och materiella resurser.
2. Inom bataljon skall finnas en sådan sjuktransportorganisation att den svårast skadade helst skall vara under kvalificerad vård inom 6 timmar. Med kvalificerad vård menas då beredskaps- eller krigssjukhus. Fordonen skall vara terrängfordon.
3. Uh-vägar (alternativa) rekognoseras och förbättras, körs innan striden börjar. Detta gäller såväl inom som ut ur bataljonens område.

Exempel på landningsplats för helikopter.

KavKAS

utbildar:

jägare
på heltid

jägare
på deltid

PERSONALVÅRD

I förra numret av Livhusaren informerades om konsulenttjänstens bakgrund och utveckling i fredstid. I detta nummer ämnar jag ta upp lite om hur konsulenttjänsten, fältpastorer och förströelseverksamheten fungerar i krigstillstånd.

Eftersom Sverige ej varit inblandat i krig de senaste 150 åren har vi ej egna data om hur människor reagerar i en krigssituation att gå efter vid utformandet av personalvården i en dylik situation. Andra länders empiriska studier ger oss upplysning om hur och var personalvården lämpligast skall utformas.

Innan jag beskriver hur personalvården är tänkt i en kommande krigssituation, ämnar jag referera till en israelitisk militärpsykologs erfarenheter av människors sätt att reagera vid fara och hur man bäst kan hjälpa.

Hur upplever man krig?

Benjamin Challit är israelitisk militärpsykolog och har själv legat vid fronten. Han har gjort många undersökningar om människor i krig och kommit fram till följande:

Det värsta är känslan av att ha övergivit någon, att känna att man svikit.

1. Den primära känslan är att överge någon som är beroende av en, det är det allra värsta som skulle kunna hända.
Undersökningar i fred visar på samma fenomen. Det värsta är inte att bli sårad eller dödad utan att överge någon.
2. Är man i fred rädd för smärta eller att skada sig, är man också i krig mer rädd för fysisk smärta. Man upplever också smärtan starkare ju räddare för den man är.

Vad är moral. Svårt att definiera, alla vet, men kan ej beskriva vad det är (gäller både i krig och fred).

Vid försök att mäta moral i krig, har man konstaterat att det är helt betydelselöst huruvida ens pacifistiska känsla är stark eller svag. Ritualer är också betydelselösa i krig.

Vad som däremot är av stor vikt är hur landets ledning lyckas engagera folket. En stark ledare med personlighet kan få sitt folk väl motiverade för sin uppgift. Dessa speciella ledare brukar kallas "karismatiska ledare" exempel på sådana är Hitler, Ghandi, Mao och Churchill.

Varje person behöver en överordnad att identifiera sig med. Någon som man kan lita på och som man tycker om.

Gruppen, kamrater är också viktiga. Bästa utgångsläget för att skapa en sammanhållande anda i krig är individen → gruppen → ledaren.

Individen känner samhörighet med gruppen, denna bildar en stark enhet som identifierar sig med ledaren.

Benjamin Challit har kommit fram till, att det är oerhört värdefullt att ha en ledare som får hela gruppen med sig och som har ett gott förhållande till dem.

Detta är Cross-kulturellt.

Ärlighet mot de egna - oärlighet mot fienden. Detta skapar konflikter och korstryck. I en sådan konflikt-situation är rädsla en vanlig reaktion.

Rädda personer vill gärna tala om sin rädsla. Rädda personer har svårare att lita på sina kamrater och befäl.

Folk som känner varandra blir mer stridsdugliga. Gruppkänslan och kamratskapet är således en viktig variabel i strid.

Dödsångest, panikkänslor måste befälen själva klara av. Detta kan man lära sig i fredstid. Information från människor i panik i fredstid går att översätta till krigssituationer.

I en kommande krigssituation i Sverige är personalvården organiserad enligt följande:

SOCIALTJÄNST i Fält

I fält kommer socialtjänsten att utövas genom upplysning och enskild rådgivning. I första hand kommer detta att ombesörjas av personalvårdspersonalen - assistent och präst. Men varje chef måste till viss del kunna effektuera den enskildes krav på socialtjänst. Dagens TjRK anger mycket bestämt denna skyldighet i det militära ledarskapet.

Upplysning om det totala krigssamhällets socialtjänst, om den enskildes rättigheter etc, skall ges all personal i förebyggande syfte så att den enskilde i möjlig omfattning kan bedöma sin och sina anhörigas sociala situation. Härigenom kan mycken oro och ångslan förhindras.

Personalvårdspersonal finns, som tidigare nämnts vid lägst bataljon (motsv). Det kan inte nog understrykas, hur viktigt det är att man inom de krigsorganiserade enheterna har tillgång till militär personalvårdspersonal. Att en man i förbandet, en i samma sociala situation, är den som skall reda ut och koppla ihop den enskilde med hemorten och dess problem, är för förbandsanda och den enskildes försvarsmotivation synnerligen betydelsefullt.

EN FÄLTPRÄST - EN BATALJON

I regel finns en fältpräst per bataljon. Undantag är ingenjörsbataljonen som saknar präst. I högre förband (brigad osv) finns en eller flera fältpräster.

Uppstår enskilda akuta hjälpbehov får s k enskild rådgivning tillgripas och detta är den militära socialtjänstens viktigaste verksamhetsform. Tillfälle till sådana samtal måste - i största möjliga omfattning - beredas all personal inom våra krigsförband.

Fältprästerna rekryteras ur alla de större kristna samfunden. Ett krav är också att de skall ha en ekumenisk inställning, d v s kunna nära samverka med företrädare för andra samfund. Samarbete måste också i vissa former kunna ske med andra religioners företrädare (judar, muslimer osv).

Eftersom fältprästen ensam företräder själavården på sitt förband är kravet på en sådan ekumenisk inställning viktigt. Han måste kunna betjäna all personal.

All själavårdspersonal benämns fältpräster, oberoende av samfundstillhörighet. Någon uppdelning i präster, pastorer, predikanter m m görs inte. Organisatoriskt ingår fältprästen i stabernas sektion 3 (i brigadpersonalavdelning i brigadstab) och är alltså en del av detta arbetslag. Man bör dock uppmärksamma att prästen har en annorlunda status eftersom han tillhör personalkategorin "civil personal".

I högkvarteret leds själavårdsverksamheten av fältprosten.

Till skillnad från vad som är fallet i många andra länder står själavården inom försvaret inte under överinseende eller tillsyn av någon civil kyrklig myndighet (biskop, domkapitel). Det finns inte heller något organisatoriskt samband så att någon sådan myndighet kan avgöra frågor om uttagning av personal, krigsplacering el dyl. För att själavården skall fungera tillfredsställande är det dock nödvändigt med ett nära och förtroendefullt samarbete mellan kyrkliga och militära myndigheter.

Påfrestningarna under krigsförhållanden blir stora på den enskilde soldaten. Han kommer in i en helt ny miljö som tillsammans med spänning och ovisshet kan skapa irritationer och konflikter i förhållande till kamrater och befäl. Oron för de hemmavarande och saknaden efter normala familjerelationer påverkar honom negativt. Detta förstärks om kommunikationerna mellan hem och förband fungerar bristfälligt. Rädslan för döden och motviljan att själv döda kan vara svåra att bemästra. I denna situation behöver man någon att tala med. Prästen har erfarenhet av sådana samtal. Han har absolut tystnadsplikt om det som under bikt anföretros honom.

Behov av enskilda samtal torde även komma att finnas bland chefer på olika nivåer. Särskilt sedan förbandet varit insatt i strid. "Ingenting är mer ägnat att bryta ned nerverna på en intelligent och känslig ung chef efter strid, som kostat liv och blod, än att lämna honom åt sig själv med sina tankar".

Förutsättningen för att man skall vända sig till prästen med personliga problem är att han har byggt upp ett förtroende för sitt sätt att vara och fungera. En fältpräst måste för den skulle vara rörlig. Han får inte bli sittande i ett stabstält och ägna sin mesta tid åt papper. Han får inte låta sig nöjas med att visa sig vid gudstjänster. En fältpräst måste vara beredd att möta människan i alla fältlivets miljöer, i motståndsnästet, på förbandsplatsen, i förläggningstältet etc. Han skall finnas där för att förstå vad de enskilda soldaterna tänker och känner och veta vad de talar om. Han skall finnas där för att var och en på ett enkelt sätt skall kunna nå honom med sina frågor. Det visar sig nämligen att huvuddelen av dem som gärna vill tala om sina bekymmer och personliga angelägenheter inte kommer på fastställda mottagningstider och lägger fram sitt ärende "rakt fram". Det är i stället ofta genom många och långa samtal man försiktigt närmar sig det som man vill och behöver tala igenom.

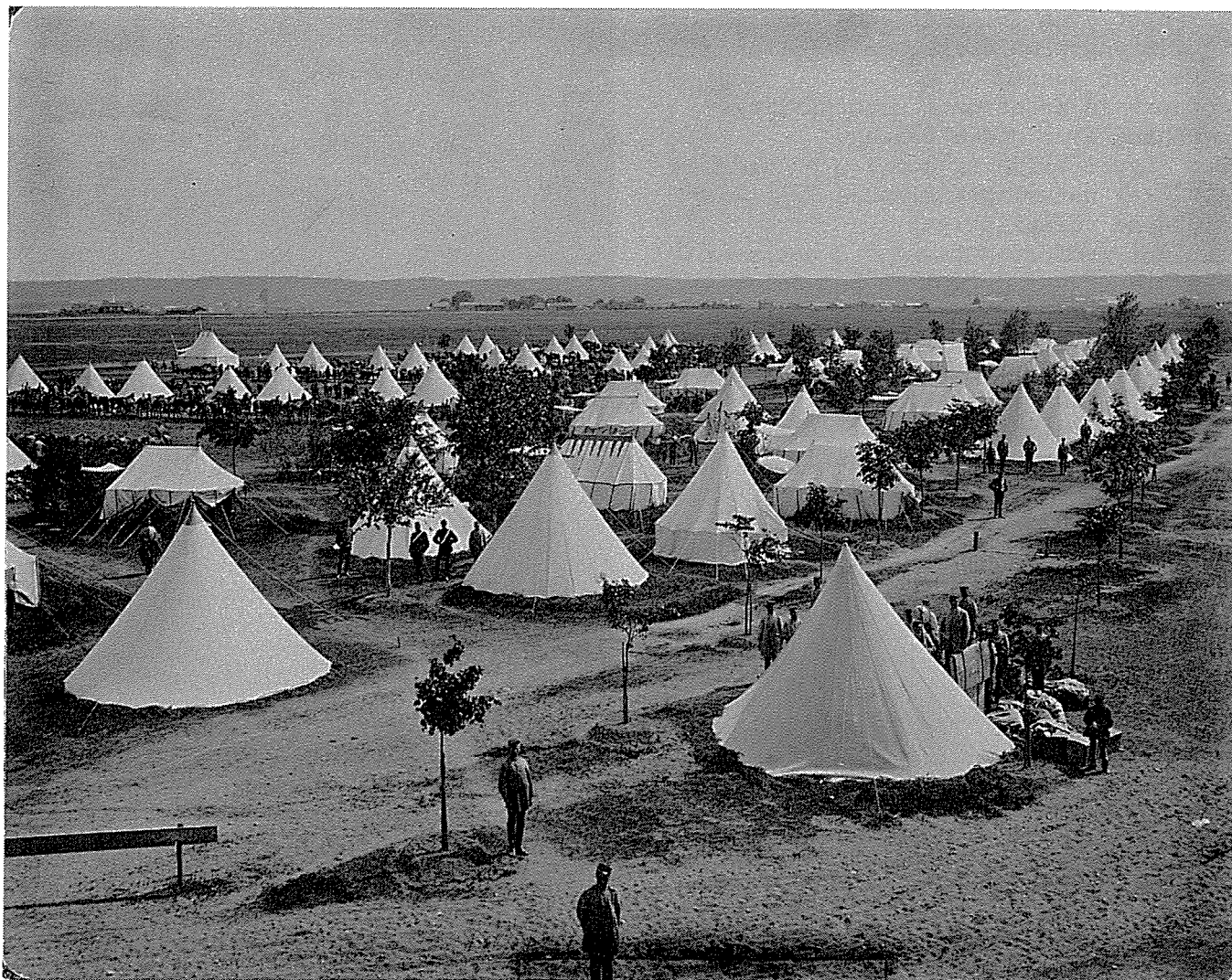
FÖRSTRÖELSEVERKSAMHET

Det är av stor betydelse att förströelseverksamheten insätts vid lämpliga tillfällen och att den till form, karaktär och ton anpassas efter rådande förhållanden. Behovet av avkoppling som förströelseverksamheten syftar till torde föreligga i många lägen såväl under beredskapsförhållanden som under ett krig. Särskild hänsyn bör tas till isolerade mindre enheter och sjukvårdsanstalter.

De olika grenarna för förströelseverksamheten är:
 anskaffning av tidningar, tidskrifter,
 anskaffning av radio- och TV-apparater,
 teater,
 underhållning,
 musik,
 film,
 hobbyverksamhet,
 idrott

Varje förband utrustas med en transistorapparat per 30 man. Självständiga enheter understigande 30 man tilldelas en transistorapparat. Dessa radioapparater ingår i förbandens utrustning och anskaffas vid mobilisering genom krigsleveransavtal.

Ur gamla albumet

SANNAHED

"Där rida skvadroner på Sannahed med päls och schabrak uti strama led en välexcercerad, en skön kavalkad ett rangregemente i stor parad för Konung och land i djupaste fred..."

Det var när Livregementsbrigaden år 1815 organiserades i de tre grenarna av Livregementet, som husarerna tilldelades Sannahed som mönstrings- och mötesplats.

Vi sena tiders husarer betrakta kanske Sannahed som en ständigt utnyttjad tillgång i regementets tillvaro. Men närmare besett var det egentligen endast under de tämligen kortvariga regementsmötena, vid gemensamma generalmönstringar och på sistone under några månaders utbildning av värnpliktiga, som heden på allvar togs i anspråk. Förbandets centralort var av gammalt Örebro. Därifrån utövades sekundchefsämbetet och där genomfördes utbildningen av rekryter och remonter.

IDROTTEN

Kn Ingemar Johansson segrade i årets Milomästerskap MC. Kn Johansson har under året även fungerat som "handledare" för yngre mc åkare, en befattning som väl bör passa honom. Vi hoppas få se honom i motortävlings-sammanhang även nästa säsong.

Den jägarutbildning som K 3 nu bedriver ställer naturligtvis stora fysiska krav på de värnpliktiga. Detta har medfört att vid K 3 detta år finner man bland de vpl en hel del elit bland orienterare, friidrottare, cyklister, fotboll- handbolls- och ishockey-spelare, dessa har redan under året satt fin färg på idrottandet.

Kommer K 3 att få en Idrottspluton? Kanske - det ryktas att vissa funderingar gjorts i den riktningen. Den behövs och hälsas i så fall varmt välkommen.

Resultaten

1. Midv_MC

1. Kn I Johansson
7. Fj K Wester
8. Fj H Forsberg
13. Öfu P Sandberg

Lagtävlingen

2. K 3 lag Kn I Johansson, Fj K Wester

2. MM_motor

11. Kn Johansson
36. Fj Wester
42. Fj Forsberg

3. MM_dagorientering

- H 21 25. Lt Hedström
Guvpl 5. Vpl Sören Jonsson

4. AM_budkavleorientering

Lagtävlingen 12. K 3 (bland 46 lag)
Kn Lindberg, Lt Hedström, Kn Persson,
Kn Karlsson, Fj Johansson och Serg
Lindgren ingick i laget.

5. RegM_dagorientering

H 21	Lt Håkan Hedström	(RegM)
H 17	Vpl Sören Jonsson	(--)
H 35	Kn Ingemar Johansson	(--)
H 43	Fj Stig Låth	(--)
H 50	Fj Åke Cannervik	(--)

6. RegM_nattorientering

H 21	Lt Håkan Hedström	(RegM)
H 17	Vpl L E Fredriksson	(--)
H 35	Fj Roland Johansson	(--)

7. RegM_terränglöpning

Juniorer vpl	Sören Jonsson	(RegM)	8.39
Seniorer vpl	Benny Johansson	(--)	10.16
Y. o.	Mj Christer Bjerkhagen	(--)	9.17
Ä. o.	Mj Gustav Hellquist	(--)	11.51

Lagtävlan 1. Livskv (RegM)

8. Övningsfältet runt

Segrare: 2. skv

jägarförsök

Materielfällningsförsök från lätta flygplan

Uthtransporter har inom Arméflyget i huvudsak bestridits av hkp. Inom den närmaste framtiden är det heller inte mycket som kommer att ändras på denna situation.

Artilleriflygskolan i Nyköping har dock under de senaste åren velat utöka användandet av lätta flygplan, inte minst påverkade av utvecklingen utomlands och greve von Rosens mtrlfällningar av spannmål i Etiopien och användandet av små flygplan som vapenbärare i Biafra.

Härvid så började man i nyköping att kartlägga de behov av bl a luftburet uh, som kan komma att behövas i framtiden och då främst i landets mellersta och södra delar där tillgången på hkp är mycket begränsad.

Ganska snart såg man behovet av uhunderstöd till inneslutna förb, samt förband grp bakom fi linjer i och med detta var kontakten tagen med K 3.

I och med skapandet av jägarförband grp bakom fi linjer under lång tid i mellersta och södra Sverige, så uppfattades även på centralt håll uhproblemen beträffande ersättning av trasig-förlorad-förbrukad mtrl inte minst vad sjvresurserna beträffar, tp av skadade m m. Detta mynnade så småningom i en försöksorder gemensam för K 3-ArtflygS, om metod- och praktiska försök i den här frågan.

Frågorna var givetvis många inför försöken som startade för ca ett år sedan.

- Vilken mtrl blir aktuell att fälla?
 - Hur stort är behovet av olika typer av mtrl?
 - Vad har vi för mtrl att fälla med?
 - Med vad skall vi fälla?
 - Hur skall vi fälla och var?
 - Ett visste man på flygsidan sedan tidigare, att fälla kabinlast det gick bra från 150 m, det hade gjorts tidigare. Vidare så finns det bevisligen fällanordningar att fästa under vingarna på flpl.
 - Våra önskemål om mtrl omfattar bl a sjvmtrl i form av blodersmedel - förb-mtrl, livsmedel, sbmedel och olika amtyper. Utöver detta finns behoven av drivm och reservdelar till fordon, vapen m m.
 - Skärmmtrl togs fram av FMV för fällning från låg höjd (trädtops). Förpackningsmtrl fanns redan sedan kriget. Wellpappskartongsatser bestående av: ytterkartong, innerbotten uppstyvad - polstrad med 2-3 cm wellpapp i botten och kanter, en innerkartong centrerad av 2-3 cm vinkelhörn samt ett lock av samma typ som botten. I detta fixerades sedan mtrl som skulle fällas med hjälp av ytterligare papp.
 - Vad skulle man då fälla?
- De befintliga lätta flygplan som Arméflyget har är flpl 61, en lågvingad Engelsk flygplanstyp, samt ett äldre tyskt mindre tpflpl, Dornier 27 mil flpl 53.
- Efter undersökningar visade det sig att det var svårt att skaffa förstärkta vingbalkar till flpl 61, och att fälla kabinlast från denna är helt otänkbart.

Blickarna överflyttades. då till den gamla "Doan", som så småningom utrustades med fällanordningar under vingarna, som klarar ca 60 kg.

- Hur skall man då fälla? Vilka krav skulle man ha på fällplatsen och hur hitta dit?

Här fanns naturligtvis många erfarenheter från hkp beträffande samband och att hitta till mottagare på marken. I hkp har man i ett antal år haft en sk "Homing utr". Den består av ett instrument med visare, som är sammankopplad med en Arméradio detta instrument känner bärvåg från radioapparat. När man med en ra på marken sänder till luftfarkosten indikerar en visare ri till rastn på marken, varefter flygföraren kan rikta in sin maskin mot ra stn och på så sätt komma fram till mottagaren. Denna metod användes när besättning ej på förhand vet var mottagaren finns, utan bara att han finns inom ett område preciserat till ca en kvadratmil. Denna metod kan naturligtvis ersättas med fällning mot förut bestämda platser. "Homing" metoden är också farlig ur radiopejlings synpunkt. Efter som man inte ville sätta in det dyra instrumentet i den gamla "Doan" så monterades "Homing" in i flpl 61, varför man under försök med Homingmetoden alltså måste flyga med båda maskinerna. Önskvärt är naturligtvis att man på sikt kan få fällutr i samma maskin som "Homingutr".

Fällningsplatsen kan mycket väl vara hygge, inäga, myr eller t o m granplantering dock ej med för höga plantor, enär det då kan bli fråga om klättring. Sedan måste man på något sätt få optisk kontakt eller med flpl, vidare så bör fällplatsen vara fri från väg och kraftledning.

Storleken på fältet beror på hur många kollin som skall fällas, är det tre kollin så måste fältets storlek ligga på de övre värdena i fällri. Försöken under hösten har visat, att det är svårt att fälla mot små fält vid första anflygningen, och att ny anflygning måste företas och detta är naturligtvis ej bra ur upptäcktssynpunkt. Trädfällning är också ett resultat av för små fält.

Försöken har visat att mtrl håller vid fällningar av den här typen. Det har fällts blodplasma i glasflaskor, raapparater, vapenmtrl och livsmedel innehållande bl a knäckebröd och kex utan att något kommit till skada. Man

har också konstaterat att trots att mtrlfällningar skett upprepade gånger inom ett begränsat och ganska trupptätt område, är det få fi, som har sett flpl och kunnat bekämpa dem, däremot har de hörts. Härav torde man kunna dra slutsatsen att det är klart genomförbart att understöjda förb grp bakom fi linjer, utan att risken för nedskjutning - upptäckt är så stor både från marken och luften.

Mängden mtrl som man kan föra med i en omgång i lätta flpl lämnar naturligtvis en del övrigt att önska en större flpltyp (ex Pilatus Porter 1500 kg), står på önskelistan. Frågan är dock om "pengapungen", är tillräckligt stor hos CA för dylika inköp.

Bliv medarbetare!

DET HÄNDER OFTA ATT MAN SOM REDAKTÖR FÖR LIVHUSAREN FRÅN NAGON KATEGORI INOM FÖRBANDET FAR FRÅGOR SOM »VARFÖR SKRIVER TIDNINGEN ALDRIG OM OSS?» ELLER LIKANDE. VARFÖR INTE SKRIVA SJÄLV. DET ÄR DIN TIDNING.

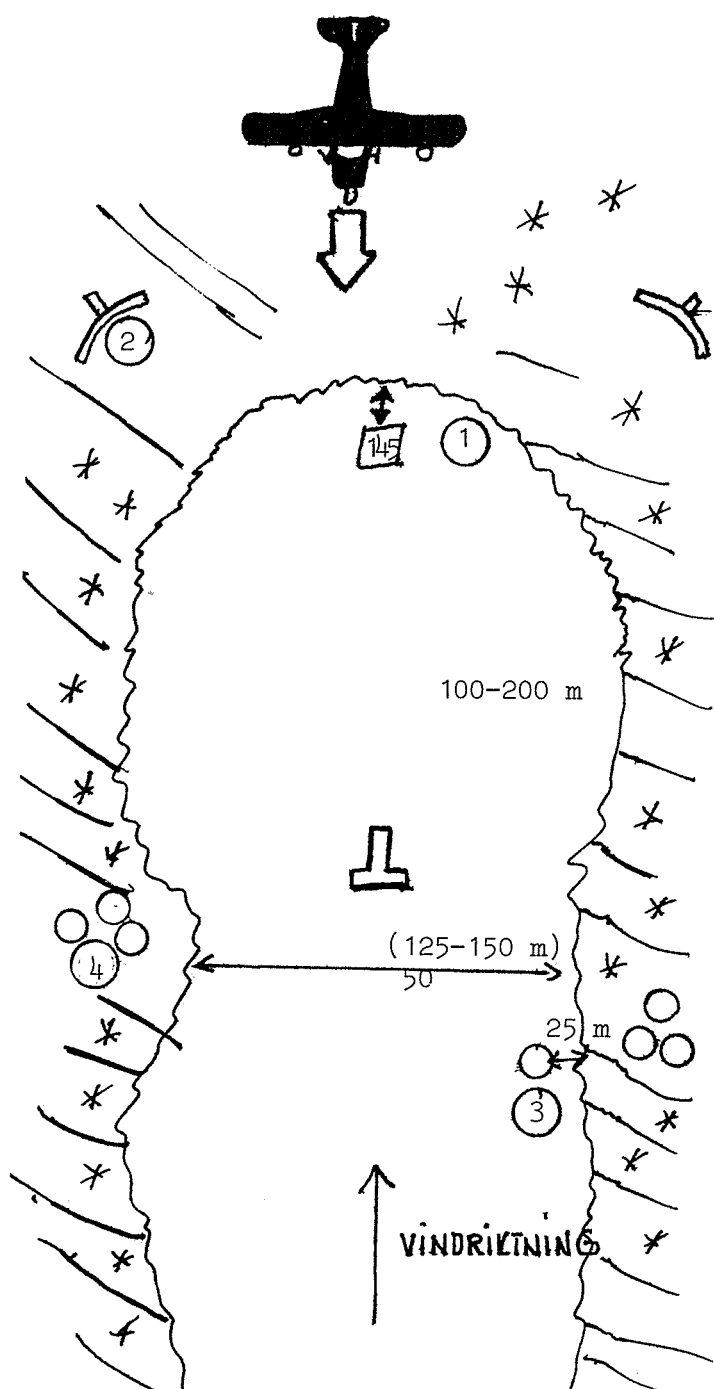
Exempel på fällningsplats

Plats: Inäga eller myr fri från telefonledningar motsv

Angivna mått: Preliminär t v

Gruppering av markstyrkan:

- ① Chef med telefonist m fl grupperad lä av fältet
- ② Personal för skydd av fällningsplatsen
- ③ Teckengivare för utbyte av identifieringstecken
- ④ Personal för omhändertagande av fälld last

Fällningsförfarande

- flygföraren strävar efter att göra anflygningen mot markstationen från ett utgångsläge i lä av fällningsplatsens tänkbara läge.
- markstationen ① sänder enligt trafikexemplet
- teckengivaren ③ lämnar sitt skydd i skogen när han hör motorljudet och ger, när han ser flygplanet, överenskommet tecken för identifiering. Därefter skydd i skogen.
- flygföraren fäller lasten efter ögonkontakt med teckengivaren
- markpersonalen ④ tar hand om lasten.

Flpl	Markstn	Homingutr
AQ,W 70	AQ kom	Snabbt utslag
AQ räkna	Ett, två, trea, fyra, femma, fällri SO	längre utslag flygfö styr i ri mot markstn
	vänta (var 10 sek)	snabbt utslag fö korrigerar-kurs
	när sign hör flpl motorljud tryck in SM omkoppl	utslag hela tiden Fö finriktar och vet att han är nära
	AQ rätt plats (när flpl bryter fältkart)	
W 70		

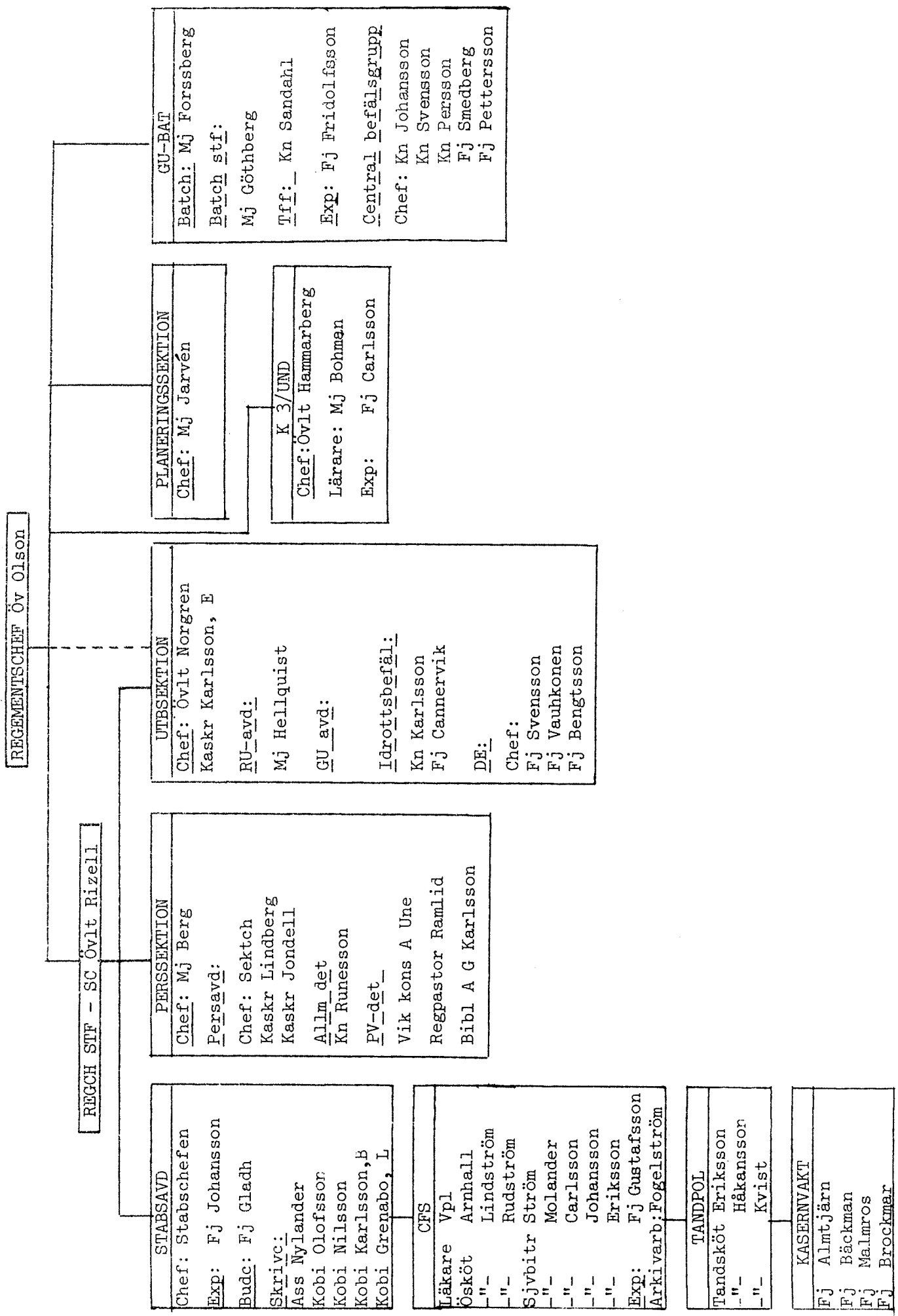
Organisations- och befälsplaceringar

BEFÄLSPLACERINGAR 77-10-01--78-03-31

	Livskvadron	2. skvadron	3. skvadron	4. skvadron	5. skvadron
Skvch	Mj Englund	Mj Bjerkhagen	Kn Gustavsson	Kn Schildt	Kn Lindberg
Skvch stf		Kn Granqvist			Kn Forsberg
Chef BU		Fj Gustavsson	Kn Thorp	Kn Platerud	Kn Hansson
Kvm	Fj Nilsson, H	Fj Lundberg	Fj Lundbäck	Fj Svenningsson	Fj Lövgren
	PBS	Stabs-ordpluton	Grkpluton	Fj R Johansson	4. jägarpluton
Plutch				1. jägarpluton	
Plutch stf	Chef: Kn Göransson	Kn Asp	Kn Rapp	Kn Wigholm	Lt Nilsson L-O
Instr	PBS J	Fj Norström	Fj Åshman	Fk Andersson	Serg Lindgren
Instr	Kn Segell	Fj Nilsson	Serg Norström	Öfu Thorsson	VO/Serg Kjellberg
	Fk Ramhöj	Fj Stensböll	Öfu Malm		
	Fj Johnsson		Jpvpluton	2. jägarpluton	5. jägarpluton
Plutch		Trosspluton			
Plutch stf		Fj Låth	Kn Söderström	Lt Areskough	Lt Nilsson N-E
Instr	PBS spec	Fj Lidén	Fj Ekfeldt	Serg Lidén	Lt Svensson
Instr	Kn Göransson	Fj Stieberth	Serg Johansson	Öfu Samuelsson	Öfu Cavalli-Björkman
	Fj Wester		Öfu Sandberg		
	GS 1	Tp-lfplut (fr v 748)		3. jägarpluton	6. jägarpluton
Plutch					
Plutch stf	Fj Peterson	Kn Granqvist		Lt Löfvenholm	Lt Waldén
Instr	Fj Forsberg	Fj Gustavsson		Serg Svanberg	Fj Ivarsson
Instr				Öfu Källström	Serg Fransson
					Öfu Petersson

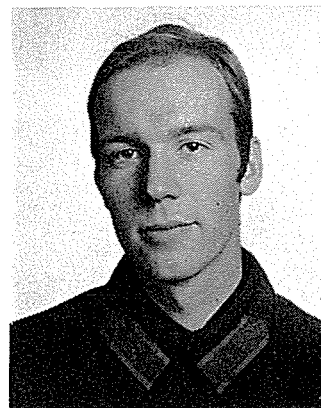
STABS- OCH UTBILDNINGSGRUPPENS SAMT BEFÄLSPLACERINGAR 1977-10-01--1978-03-31

IDROTTEN

Kn I Johansson gratuleras till seger
i Milomästerskap MC av Öv Brissman P 4

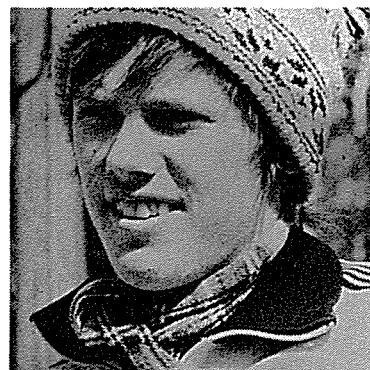
Lt Hedström
RegM H 21
Dag o nattol

Vpl Lars Erik Fredriksson
oriklubb Skogshjortarna
RegM nattorientering H 17

Två representanter för den breda
orienteringselit bland årets vpl
Pb vpl Per Ceasar IF Hagen t v och
Pb vpl Svante Andrén Tibro AIK t h.

Gb vpl Sören Jonsson
IF Hagen
RegM dagorientering
RegM Tglöpning H 17

I FN TJÄNST

"Varma" hälsningar från Mellersta Östern

På svenska FN-bat i Mellersta Östern (FNbat 66 M) tjänstgör cirka 40 Livhusarer i olika befattningar. 21 man av dessa är samlade till 2. komp och många gjorde sin grundutbildning vid Livregementets Husarer 76/77. Den 19 oktober hade Sved Batt medaljparad och helt improviserat samlade vi ihop ett gäng för foto och hälsningar till K 3.

Vi är från vänster räknat: (Där år är utelämnat är utb-året 76-77)

Tommy Eliasson 2. skv, Lennart Eriksson 4. skv, Kjell Hellberg Livskv 63/64, Lennart Gunnarsson 2. skv, Jan-Olof Gustavsson 4. skv, Anders Blomqvist 2. skv, Lars Barkestedt 5. skv, Gunnar Andersson 2. skv, Peter Lundin 4. skv, Stefan Björkenstam 5. skv, John Kjellberg 4. skv 73/74 (MP), Bengt Esplund 4. skv, Per Peterson 4. skv. Major Paulsson (någonstans).

För Livhusarerna vid FNbat 66 M

Larsåke Paulsson
CO UNEF MP Coy

